

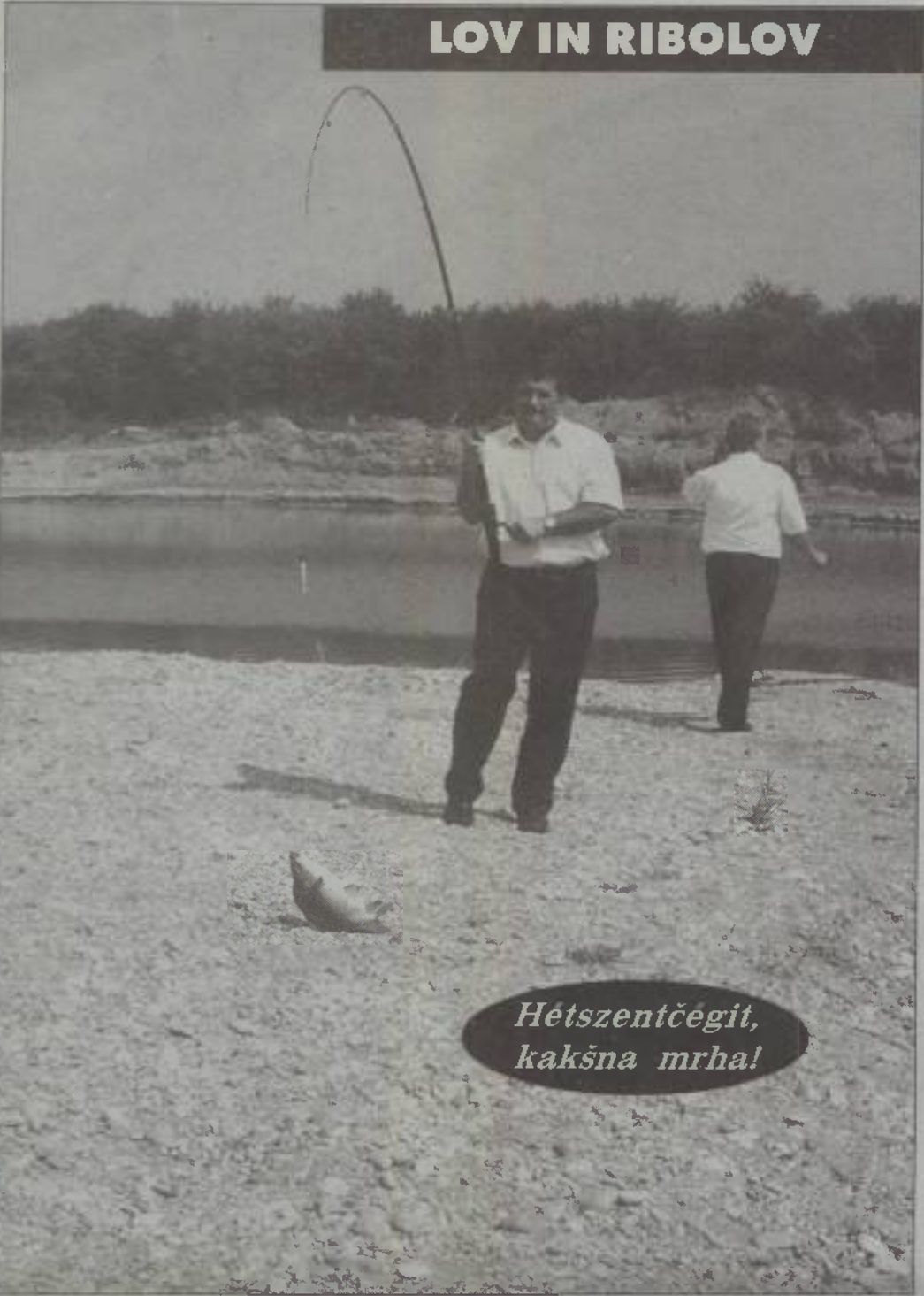
pen

... vročino zlejka prenesén!

VESTNIKOV
MESEČNIK
četrtek,
27. julija,
2000,
64. številka

Fotografija:
Natalija Juhnov

Zadnjega avgusta, ko izide naslednji PEN, bo že dišalo po jeseni. Tadeja iz Vanče vasi bo počitniške užitke morala zamenjati s šolskimi obveznostmi.

LOV IN RIBOLOV

Hétszentcégit,
kakšna mrha!

Več znaš, več veljaš! Potegniti na suho obilnega krapa (po pentutarskih virih je tehtal med 1.500 in 4.800 gram) je vrlina, v politiki lahko tudi primerjalna prednost. Lendavski župan JOŽE KOCON je že med tistimi, ki bo lahko na naslednjih volitvah dokazoval, da je od protikandidatov boljši med drugim tudi v vabljenju žrtev na trnek. Tokrat mu je (kot vidite) uspelo in poučeni pravijo, da to sploh ni edina (in največja) riba v županovi ribolovni karieri! jog

NEKOČ JE BIL TRIM

GEGRA SE
SPREHAJA

Ne vemo,
če veste,
a m p a k
pentutar-
ski sode-

lavec GEZA GRABAR je med drugim znan po širokih pljučih. Ničkolikorat je to dokazal z uspešno udeležbo na tekih na dolge proge. Se pa zna tudi čisto počasi sprehajati. Tako zelo počasi, da zlahka opazi tistega, česar večina v vsakdanji ihti ne. Na primer žalostno usodo nekdanjega ponosa soboških »pljuč« - fazanerije, trimske steze. Potem ko so jo pozimi dodobra razrili delavci Vodnogospodarskega podjetja Mura, je zdaj steza zaraščena. Razbremenilni kanal ob njej je utrjen z debelim gramozom, tako da nekoč prijetni rekreacijski izleti praktično niso več mogoči. Gegra svoje opa-zovanje končuje takole: »Da pot odgovornih za ta objekt v naravi že dolgo ni vodila skozi Fazanerijo - če sploh kdaj -, je jasno. Škoda pa je, da od velikega pompa ob prenovljeni in vnovični otvoritvi trimske steze pred petimi leti, ko je bilo porabljenih skoraj milijon dolarjev, ni ostalo prav veliko. Gegra

Nej tou
škoda?

OBISKI

Prlek priša,
Prlek ša!

LJUTOMERČANI
V SOBOŠKI »PÜRGI«

Ondan smo srečali v centru centrov (Murska Sobota) znanega zgovornega Ljutomerčana JOŽETA LEBARJA - JUŠA, ki ga poznate z maksimalnih radijskih valov.

V prijetni senci kavarne Jelša sta ga spremljali VIDA in ZORA (sedita druga poleg druge).

Na vprašanje, kaj jih je privedlo v Soboto, je Juš odgovoril tako, kot pravijo Malonedeljčani, kadar gredo v center centrov - v Bučkovce. Bojda so prišli malo na obisk v prekmursko »pürgo«. jog

SLAVISTIČNO PGDJEVSTVO

G-ji so lahko različni, kot je različen svet, po katerem hodimo. Zato ni nič narobe, če šalovski gasilci G jemljejo drugače kot večina drugih. Morda je z goriškega konca vse videti obratno. mogoče pa je tudi, da bodo po osmih letih nehali jeziti slaviste in bodo napis popravili.

ZDRSI

B. ROUSA

Zalet

Konec zaleta

VIDRE V LJUBLJANI

Vidre po gasilsko

MALO NAOKROG

Taborništvo je veselo, običajno tudi koristno druženje mladih. Tokrat so se rod VIDRE iz LENDAVE pa četj iz BISTRICE in OD-RANEC odločili za pot nika-mor drugam kot v belo Ljubljano. Najprej so šli tja, kjer je veliko bitij, s katerimi se lahko razumejo: v žival-ski vrt. Med drugim jih je navdušilo hranjenje mors-kega leva, lahko so božali kačo in se smejali ob opičjih vragolijah. Vidre so prvič doživele tudi vožnjo z dol-gim mestnim avtobusom, ki se lahko »prelomi« in ima na sredi okrogli vrtljivi del. In kje bi še bili bolj zadovoljni (predvsem pa siti) kot v znamenitem McDonaldsu? Očitno ne bo dolgo, ko ga bodo pripeljali (McDonald's namreč) v Pomurje! Foto: S. PETROVIČ

Vidre vodnici
(z nojem in žiraf)

Vidre po
mcdonaldsko

RAČUNALNIČARJI, KI STRELJAJO

G. MAG. M. GUJT

*Ka je tárča hardver
ali softver?*

Firma, ki se ponaša z letečimi računalniki, je pred kratkim slavila 10 let obstoja. Leti tudi njen ustanovitelj, lastnik in šef MARJAN GUJT. Enako dobro se namreč počuti v zraku kot na zemlji. A nekaterih tuzemskih dejavnosti se še vedno priučuje: kot na primer lokostrelstva. Na fotografiji (prepoznali ga boste po svetli obutvi) cilja natanko v sredino tarče. Ali je zadel, lahko zveste na spletnih straneh MINICOMA!

ROMANTIKA

Sobota moje mladosti

*Oaj,
kakši dijš!*

Se vam toži po nekdanji Soboti, polni zelenih na-sadov, cvetja in dišeče opojnosti (z dreves in rož, da ne bo pomote)? Tu je dokaz, da taka Sobota še je!

Kljub vedno večjemu šte-vilu bencinsko premika-joče se pločevinaste go-lazni si lahko najdete kotiček za mirno uži-vanje v mestni naravi. Če ne verjamete, vprašajte našega občasnega sodelavca DRAGA VIN-CETIČA.

MUKE V PETIH SLIKAH

*Ję san si nej mislo,
ka te tou tak mota!*

Začetek vstajenja

Čeprav se zdi, da v športu uživa, diplomirani etnolog, kulturolog in kar je še -ologov, BOŠTJAN ROUS, nekdanji tehnik in sedanji no-vinarsko-voditeljski pripravnik na MURSKEM VALU, nerad seže po (kakršnikoli) žogi. Še posebej, če nima trdnih tal pod nogami. A nazadnje je zaradi stave moral ugrizniti tudi v to kislo jabolko. Z rolerji (na nogah) in košarkarsko žogo (v rokah) je za eno malico pri bližnjem mu KLEMENTU oddrsal proti košu. Nasprotni stavci so bili milostni: rekli so, da je stavo dobil že, če zadene v prvih 24 poskusih in se pri tem ne poškoduje. Čas so mu omejili na 6 ur. Fotografije pričajo, da je bil uspešen, saj je rolal, padal, metal in v predzad-njem poskusu uspel. Natanko po štirih urah in 39 minutah! Foto: JUZA

Skok - »šut«

Koš

KOMPEN TAR

Politična dogajanja v katerikoli državi so pravzaprav en sam dolgčas. Ne morem si kaj, da se ne bi, ko opazujem slovensko politiko, spomnil dirk formule 1. Zanimiv je štart, potem pa lahko vsi skupaj čakamo le, ali bo kdo zletel s proge, kdo bo koga izrinil, kolikokrat bodo dirkači zamenjali gume in ali bo kateri med njimi odstopil zaradi okvare motorja. Na cilju pa se, vsaj v zadnjem času, med zmagovalci ne more videti drugega kot Hakinena, Coultharda ali Schumacherja. Tekmovalcev dveh prestižnih moštev torej, ki sta v razvoj svojih avtomobilov vložili toliko več denarja, da si postavljajo vprašanje, ali je v takih razmerah avtomobilsko dirkanje sploh še šport. Če namreč različni ljudje vozijo različno dobre avtomobile, ni vse odvisno le od njihovih telesnih, umskih in drugih sposobnosti in postaja vprašanje o športu toliko aktualnejše.

Pa preskočimo v ljubo nam slovensko politiko. Tudi tu je zanimiv štart. Volitve torej! Moštvu levih in desnih sta na zadnjih volitvah privozili v cilj tako tesno skupaj, da niti fotofiniš ni mogel določiti dokončnega zmagovalca. Potem sta vskočila dva narodnostna poslanca in en Pucko in smo dobili levega premiera in malo mešano vlado s Podobniki. Vse skupaj je v splošno jezo ali zadovoljstvo nekako funkcioniralo do trenutka, ko je Janša skupaj s Peterletom Marjanu Podobniku dopovedal, da se morajo ljudski in krščanski združiti (zamenjati gume) in potem z njim skleniti koalicijo Slovenija. In je Podobnik Drnovšku sporočil, da ne bo več v vladi, Drnovšek je izvedel prehitelvalni maneuver s predlogom glasovanja o zaupnici in zletel s proge.

FORMULA ENA SLOVENSKE POLITIKE

Potem so bili pri glasovanju o Bajuku in njegovih ministrih poslanci nove koalicije neizmerno složni in so, takoj ko so prepričali Dobrajčevu in Okretič Salmičevo, prišli na oblast.

Nova vlada je na prava mesta postavila svoje ljudi: v ministrstvih, skladih, podjetjih v večinski državni lasti. Prvi vidni zaplet se je v parlamentu zgodil, ko Janševi niso podprli kandidature Iva Bizjaka za varuha človeških pravic. To je žalostnega predsednika združene ljudske stranke še bolj razžalostilo.

Zdaj je Zagožen potegnil potezo, s katero je prišel v neposreden spor s svojim podpredsednikom stranke in premierom Bajukom, da o koalicijskem partnerju Janši ne govorimo. Podprl je začetek spreminjanja volilnega dela zakonodaje brez referendumu, ali še bolje, podprl je spremenjeni proporcionalni način voljenja poslancev na bližnjih volitvah. Zver, Grims in Janša so že sporočili, da se je dr. Zagožen pregrešil zoper poglobljen ali skorajda edini razlog, zaradi katerega je koalicija nastala: volitve po večinskem volilnem sistemu. Kljub tej socialdemokratski jezi vladna koalicija boja ni ogrožena: kako bi tudi bila, saj igra v njej kljub znamenitemu stavku: »Gospod Lipušček, predsednik vlade sedi pred vami!« prvo violino obrambni minister, v njej imajo socialdemokrati prevladujočo vlogo, pa tudi državnih sekretarjev iz svojih vrst so natresli, da noben ljudski minister ni brez kontrole.

Kakšno je zdaj stanje na progi? Drnovškovi so v boksu in menjavajo gume. Pahor obljublja nov, bolj dognan motor. Jeliničiču in Kušarju grozi, da ju bodo z novim, 4-odstotnim pragom za vstop v parlament in drugačno razdelitvijo preostankov glasov diskvalificirali. Janša je trenutno v vodstvu, za repom mu vozi Zagožen, zelo pomembno pa bo, kako učinkoviti bodo njuni mehaniki, če bosta morala zaviti v boks. Vse kaže, da je slovenska volilna tekma zanimivejša kot formula 1. V igri ni tudi veliko manj denarja, bi pripomnil zlobnež!

MARJAN DORA

Kaj se je pripetilo poštarju

Črenšovčana Irma in Ernst

»Prvo jutro po najinem prvem skupnem prihodu v Črenšovce je bil prvi obiskovalec, s katerim se je srečal Ernst, naš poštar Jožko,« je pripovedovala Irma Faršang o času, ko je svojim staršem predstavila prijatelja Ernsta Straussa. »Ko je s svojo veliko torbo, polno pisem, in cigareto, ki jo je kadil s pomočjo cigaretne ustnika, prikorakal na naše dvorišče, je že od daleč spraševal mojega očeta, ali je Irma doma. Na dvorišču je namreč zagledal velik avto z nemško registracijo, kar je bilo za sedemdeseta leta v Jugoslaviji dokaj nenavadno. Ernst že od nekdaj vozi mercedes, veliki avtomobili pa so bili takrat na vasi redkost. Medtem ko mu je moj oče pritrdilno odgovoril na vprašanje, je poštar Jožko na stopnicah ugledal tudi mojega Ernsta. Segel mu je v roke ter glasno dejal: »Jožko. Poštaš.« Ernst, ki ob svojem prvem prihodu v Slovenijo še ni razumel slovenščine, pa je, misleč, da je poštarjev priimek Poštaš, vljudno odgovoril: »Ernst Strauss.« Šele kasneje je izvedel, da se poštar ne piše Poštaš, temveč je to njegov poklic.

Slika je iz družinskega albuma. Ernst in Irma imata še veliko podobnih, kajti v letih skupnega življenja v Nemčiji in Sloveniji ni bilo dogodka, ob katerem ne bi kdo pritisnil na sprožilec fotoaparata.

Zgodba o trgovskem potniku

S poklici in poštarjem Jožkom pa je povezana še zgodba, ki smo jo izvedeli od Irme. Ko je naša sogovornica ob predstavitvi svojega prijatelja staršem razložila, da dela v Nemčiji pri policistih, je oče svetoval, da tega ni pametno preveč glasno govoriti naokoli. Njegovo dejanje je bilo primerno razmeram v Jugoslaviji v začetku sedemdesetih. In ko je poštar Jožko vprašal, kakšen poklic opravlja Ernst, so mu odgovorili, da je trgovski potnik. In poštar Jožko je bil dolga leta zadovoljen z odgovorom.

Spoznala sta se med nakupovanjem

Irma in Ernst sta se spoznala v Nemčiji, kjer je Irma najprej delala kot trgovka, Ernst pa je bil kot inženir elektronike zaposlen pri tamkajšnji policiji. Irma pravi, da so se iskric ljubezni utrnile med nakupovanjem. Kasneje je imela Irma v Manheimu tudi svojo trgovino, pri vodenju katere ji je pomagal tudi Ernst, ko so začeli po Nemčiji rasti veliki trgovski centri, pa jo je prodala nekemu Italijanu. Zaposlila se je pri nemškem podjetju, ki se je ukvarjalo s špedicijo, nato pa delala v nemškem predstavništvu slovenskega Alpetura. »Tudi v Nemčiji si moral delati, če si hotel zaslužiti,« je povedala Irma, »a življenje ni nikjer težko, če se prilagodiš.« Nemščine se je hitro naučila, tudi zato, ker ni delala v kateri od nemških tovarn, kjer so bili Slovenci v delovnih prostorih skupaj z drugimi Slovenci in so se med seboj pogovarjali samo v slovenščini, nemščine pa skorajda niso uporabljali. »Nemčija takrat tudi ni imela težav z zaposlovanjem tujcev, največjo napako pa so v zadnjem času naredili tamkajšnji Turki, ki niso želeli sprejeti nemških predpisov in pravil. Če živiš v tuji deželi, lahko ohraniš svojo narodno zavest, toda kar se tiče službe in zakonov, se moraš ravnati po njihovih predpisih. In tako je povsod po svetu,« sta povedala Ernst in Irma.

Potovanje domov

Medtem ko so si Nemci privoščili dopust na obalah Španije in Italije, sta Irma in Ernst potovala v Črenšovce. Res da so včasih preživeli nekaj dni

na morski obali toplejših držav ali pri Irmini sestri na Reki, toda zares so se odpočili šele v okolju Irminega rojstnega kraja, kjer je nekoč stal mlin njenega očeta. V začetku so želeli mlin predelati v počitniško hišico, kamor bi prihajali nekajkrat na leto. Pot od Manheima do Črenšovca je namreč trajala v sedemdesetih letih zaradi slabih cest kar 16 ur, to pa je zelo veliko v primerjavi z današnjimi sedmimi urami. Toda načrti o počitniški hišici se niso uresničili. Pravi vzrok za to je hčerka Rosemarie, ki je v Nemčiji zatnjevala, da se želi poročiti le s Slovincem in nikakor ne s kakšnim Nemcem. Naneslo je, da je ob enem od obiskov Črenšovca spoznala sedanjega moža, mi pa smo začeli spreminjati mlin iz počitniške hišice v stanovanjsko hišo. Gradnja ni bila lahka. Bili so časi, ko je primanjkovalo gradbenega materiala. »En teden si dobil vrečo cementa, drugi teden vrečo apna, toda moram priznati, da smo včasih v petih tednih dopusta postorili toliko, kot drugi v enem letu. Imeli smo veliko volje. Stanovanje v Nemčiji je ostalo, in če smo prej hodili na dopust v Slovenijo, zdaj počitnikujemo v Manheimu,« je dejal Ernst.

Ulice od A do B

O svojem mestu v Nemčiji Ernst pripoveduje s ponosom: »Manheim je industrijsko mesto. Ima razvito tudi avtomobilsko industrijo, veliko je kulturnih in športnih dejavnosti, nakupovalnih centrov. Imamo velik grad, ki je zelo znan po vsem svetu, velik vodni stolp. Mesto je znano tudi po tem, da ulice nimajo imen. Mesto je razdeljeno v kvadrante. Tako imamo kvadrant A, sledi mu B in tako naprej po abecedi, v vsakem kvadrantu pa so potem ulice označene z A1, A2 ...« Prihoda v Črenšovce ne obžaluje. Prijatelji so ga sicer opozarjali, kaj neki bo le počel v takrat še Jugoslaviji, kjer naj bi vladala komunizem in socializem, toda Ernst je zaupal Irmi, nam pa pojasnil: »Jaz sem kozmopolit, zato ne pogrešam Nemčije. Človek lahko je in pije po vsem svetu. Pomembno je, da so ljudje okoli tebe prijazni. Če je izpolnjen ta pogoj, potem lahko živiš kjerkoli in s komerkoli,« pravi Ernst. V Črenšovcih se razume z vsemi. Tudi sam je precej tolerant, ljudi spoštuje in ljudje spoštujejo njega.

Kako brez besed naročiš pivo

Kadar gre v gostilno, Ernst ponavadi naroči pivo. Zdaj že ve, kako se pravi tistemu v steklenici z zeleno nalepko. Prej pa je bila komunikacija z natakarnjem

Ernst je imel tudi svojo jahto, ki je bila zasidrana na reki Ren. Velikokrat je za krmilo stopila tudi Irma, čeprav je bila rajši, če je jahto vodil Ernst.

Jožku?

Bujni asparagusi pričajo, da ima Irma rada rože. Dom in okolica hiše sta polna zelenja, poleg tega pa najde tudi nekaj časa za vezenje.

opravljena na znakovni ravni. »Ko sem prišel v gostilno, sem dvignil roke v višino glave, s prsti nakazal dva rožička in natakaj je že vedel, da mora prinesiti tisto pivo, ki ima na nalepki zlatoroga.« Izvedeli smo tudi, da naš sogovornik ceni slovenska vina, rad ima tudi grška, prav tako pa slovensko in grško kuhinjo. »Kljub vsemu pa je najboljši tisti bograč, ki ga skuha Irma,« se Ernst nasmehne ob odgovoru na naše vprašanje o prekmurski kuhinji. Prekmursko ravnico in griče ima rad, občuduje naravne lepote in termalna kopališča, z Irmo pa se včasih odpravita tudi na izlet v sosednjo Madžarsko ali Avstrijo.

Radioamaterstvo, vezenje in rože

Čeprav sta oba v pokoju, jima časa vedno zmanjkuje. »Spiva sicer malo dlje kot v letih, ko sva

Radioametrstvo je Ernstov najljubši konjiček. S pomočjo radijskih signalov vzpostavlja povezave z radioamaterji z vsega sveta, tudi iz Nemčije.

oba hodila v službo, toda Ernst se poleg vsega ukvarja še z radioamaterstvom, moje veselje so pa rože in vezenje,« nam je zaupala Irma. Vedno sta vesela tudi obiskov prijateljev iz Nemčije. Veliko časa tudi preživita s svojimi vnuki. Ker živijo v skupnem gospodinjstvu s hčerko, so taka srečanja pogosta. Ester je stara devet let, Julian jih ima osem, najmlajši Simon pa pet. Dobro se razumeta tudi z zetom Dušanom.

Na vprašanje o prihodnosti Evrope, Ernst odgovori da ni politik. Kljub temu meni, da ni preveč dobro, da smo Slovenci zelo efvorični zaradi našega pridruženja Evropski uniji. »Kot da bi se premalo zavedali, da bo pri tem dejanju treba tudi kaj žrtvovati.« Kljub temu pa združeno Evropo odobrava, tudi zaradi večjega pretoka delovne sile, človeških virov, dežele brez meja in večjih možnosti za boljše življenje.

Dejan Fujs

Zaznamovan z žitnim klasjem in vinsko trto Novomašnik Dejan

Strehovci in Bogojina sta kraja, ki sta bila v nedeljo, 2. julija 2000, na nedeljo Jezusovega srca, eno samo veliko srce. Sedeminštridesetih v zadnjih tristo letih je imela bogojinska župnija novomašnika. Dejan Horvat iz Strehovec 47 (kako simbolično?) je dobil novomašniški blagoslov od pomožnega škofa mariborske škofije dr. Jožefa Smeja.

Med častnimi gosti je bil dobrovolniški župan Marjan Kardinar z družino. Strehovci so namreč v dobrovolniški občini. Župan ni prišel samo na slavo, potrudi se je tudi, da je občina pomagala pri urejanju domačega dvorišča za tako velik in izjemen dogodek.

Po nekaj ur trajajočem ceremonialu, začel se je zjutraj na domačiji, ki se nadaljeval s procesijo do bogojinske cerkve po za to priložnost posebej ozaljšani poti in dosegel vrhunec v prenapolnjeni cerkvi in množici ljudi pred vhodom, ki so dogajanje spremljali prek televizijskega ekrana, se je novomašnik vrnil na domače dvorišče ter v družbi mame in drugih najbližjih, med njimi je tudi teta Bernarda Janžekovič (spredaj levo), nasmejan prišel proti velikemu prizorišču, pripravljenemu za primicijo. »Teta Bernarda je moja mariborska mama. Vedno, ko mi je bilo hudo, sem se zatekel k njej. Hvala ji!« je bil Dejanov stavek, ko smo mu na ogled ponudili to fotografijo.

V izjemno lepo okrašen sotor je bilo povabljenih osemsto gostov. Pred kosilom, ki so ga stregli domači fantje in dekleta, pripravljalo pa osebje motela Vindiš, so zbrani vstali k molitvi, potem pa pozno v noč slavili skupaj z novomašnikom in domačini. O primiciji bi lahko napisali še eno zgodbo. Dejan bi z največjimi črkami napisal imena tistih, ki so kakorkoli pomagali. Vse je našel, vendar jih je preveč za omejeni časopisni prostor. Na koncu je rekel: Vsem moj veliki hvala, skušal jim bom poplačati z božjo besedo.

Irma Benko, Jure Zauneker

»Sam ne vem, zakaj sem nekega dne križ, ki sem ga sam naredil odnesel v šolo in ga postavil pod Titovo sliko. V šoli je bil vik in krik ampak ravnateljica dobrovolniške osnovne šole je vse naredila tako da se mi zgodilo ni nič hudega. S posebnim navdušenjem sem obiskoval maše in opravljal ministrantska opravila, to me je bogatilo. In užival sem na polju skupaj z dedkom, ki me je prepočil z ljubeznijo do polja in vinograda. Moja prva poklicna odločitev je zato vodila v

kmetijsko šolo. Postal naj bi gospodar domačije. V tretjem letniku sem z dedkovo in mamino podporo stopil v novo življenje - odločil sem se za duhovniški poklic. Začutil sem, da je to moja dolžnost, da sem poklican.« V svetem letu 2000 je v družbi dveh letošnjih novomašnikov, Janeza Mraka iz župnije Radovljica in Marka Veršiča iz župnije Sv. Marko niže Ptuja, prejel novomašniški blagoslov.

Mama Pavla in babica Rozalija sta svoj blagoslov simbolizirali z vinom in kruhom. Ob babici je bogoslovec Andrej Sraka (3. letnik) iz turniške župnije, ki je bil na dan nove maše v vlogi ceremonera, organizatorja celotnega ceremoniala.

Tega, kako s srcem mu je pri slovesu od doma zapel brat Jurček, Dejan zagotovo ne bo nikoli pozabil. Za vse, kar so skupaj preživeli v velikokrat tudi težkem, pa vendar razigranem otroštvu, ostaja hvalen tudi sestri Petri in bratu Boštjanu.

Krstna botra Brigita Maglica mu je darovala mašni plašč, izvezen z dvema simboloma - žitnim klasjem in vinsko trto. Plašč so izvezle pridne roke šolskih sester v Mariboru. Na novi maši sta mu ga pomagala obleči sošolca s fakultete Mitja Markovič in Tadej Legnar, ki sta trenutno na civilnem služenju vojaškega roka. S simboličnim darilom so se izkazali tudi nekdanji kolegi ministranti. Podarili so mu kolo, ker je navdušen kolesar, in da bo lahko vedno dosegljiv na poti med Strehovci, Bogojino in Beltinci, kjer začenja kot kaplan.

Velika TRIPENKETA

Tokrat smo šestim bralcem z obeh bregov Mure zastavili naslednja vprašanja:

1. Ste selektor nogometne reprezentance. Kdo bi bil v prvi enajsterici, če bi sestavljali ekipo iz uglednih Pomurk in Pomurcev, ne glede na to, ali igrajo »žogobrc« ali ne?
2. To poletje nas daje huda vročina. Kaj je primernejše za njeno premagovanje: seks ali eks?
3. Ali smo na zemlji sami, ali je še kdo z nami?

TAMARA ŠTRUCELJ, slaščičarna – kavarna TAMARA, Radenci

1. Župani Vodenik, Šefer, Slavic, Prša in Špindler, zastopnik Madžarov Vörös, župnik Ivančič, Bavčarjeva in Tropenauer.
2. Najprej SEKS, potem EKS. Zaradi vročine oboje zmerno.
3. Mislim, da smo sami. Če pa je še kdo, naj se oglasi v moji slaščičarni.

JOŽE RUŽIČ, profesor, lastnik glasbene trgovine M shop, Murska Sobota

1. VRATAR: Maria Pozsonec
OBRAMBA (neprehodna): Irma Benko, Simona Špindler, Marinka Glavač
SREDINA (rahlo neuigrana): Andrej Gerenčer, Vlado Kreslin, Feri Lainšček
KRILA (zelo prodorna): Rudi Cipot, Metod Grah
NAPAD (izredno realizatorsko razpoložen): Anton Slavic, Milan Mörec
2. Najprimernejše za premagovanje hude vročine: hladno, z ledom na eks – v vročem seksi okolju.
3. Na Zemlji smo bili dolgo sami, ker pa je bilo življenje preveč umirjeno in predvidljivo, nam je poslala Previdnost na Zemljo slovenske politike in nogometaše.

IZIDOR BAŠA, kmetovalec, Kamovci

1. VRATAR: Maria Pozsonec
OBRAMBA: Ladislav Gal, Anton Lapajne, Evgen Sep
VEZNI IGRALCI: Marjan Podobnik (uvoženi igralec), Andrej Gerenčer, Marko Slavič, Edi Špilak, Janez Bogdan
NAPAD: Jožef Kocon, Miran Lovrin
2. Najprej se ohladiš s pijačo in šele nato pride seks.
3. Če obstaja posmrtno življenje, potem nismo sami.

MATEVŽ JAKELJ, študent, Ljutomer

1. Če bi naredili eno enajsterico iz NK Beltinci in NK Mure, bi bili skupaj dovolj dobri, da bi premagali kakšni Feroterm ...
2. Definitivno eks, po možnosti v velikih količinah laškega. Zakaj? Saj ne, da seks ne bi bil »fajn«, ampak če je prevroče, je pač prevroče.
3. Če ne štejemo inteligentnih termitov ter drugega živalskega in rastlinskega sistema, smo sami.

ZORAN ŽEKŠ, kopališki mojster, Murska Sobota

1. Tugo Frajman, Anton Slavic, Dušan Bencik, Duško Radič, Brigita Bavčar, Franc Šlihtuber, Milan Kučan (delno uvožen), Smilja Baranja, Marko Slavič, Maria Pozsonec, Geza Farkaš.
2. Najprej prvo – SEKS in potem še EKS.
3. Ne smemo biti prepričani, da smo na Zemlji sami, ampak da nas vedno kdo opazuje in je z nami.

MILAN GRAH, ekonomist, direktor Term Lendava, Murska Sobota

1. GOLMAN: Jožef Kocon
OBRAMBA: Alojz Behek, Božo Kuharič, Štefan Sobočan (Varis)
SREDINA: Herbert Šefer, Anton Slavic, Marjan Dora
NAPAD: Tibor Čarni, Rada Vukotič, Silva Eory, Maria Pozsonec
2. Najprej seks, nato seks, še enkrat seks, na koncu si itak ali tak eks!
3. Vse norosti, ki se dogajajo v slovenski politiki in gospodarstvu, kažejo na to, da nismo sami na svetu. Tistim, ki nas vodijo od zgoraj, tudi ni vse jasno.

Nindri indri

Lepo se je vračati v naše Prekmurje. Ko zapelješ čez petanjski most, reko Muro, ti kot vsakemu pravemu Prekmurcu zaigra srce. Tukaj začnemo »gučati« in »gesti«. Ravnice, polja in gozdovi ti božajo oko.

Abraham mi že počasi trka na vrata in pri sebi začnem seštevati vse pluse in minuse svojega življenja.

Nekoč sem živel v Jugoslaviji. Jugoslaviji, ki je bila »neuvrščena«. V šoli so nam govorili o herojski borbi naših partizanov, ki so žrtvovali svoja življenja, da bi mi lepše živeli. O tistem, kaj vse so še počeli partizani, med in po vojni, se je samo šušljalo. Goli otok – kot pionirček sem si ob tem imenu predstavljal otok, na katerem leži gruča nagih bab. Vse skupaj pa je vodil naš tedanji največji vodja in sploh skoraj nadčlovek J.B. Tito.

Bila je nedelja, TV Ljubljana nam je pokazala prazen stol in čez nekaj minut nam je Tomaž Terček povedal, da je umrl največji sin jugoslovanskega naroda. Vsem se nam je orosilo oko in zastavilo vprašanje, kaj bo pa zdaj? Nas bodo napadli Rusi ali Američani. Kdo si na nas bolj želi? Nihče. Deset let nas ni nihče napadel – zato smo se začeli napadati med seboj. Slobodan »ne čujem dobro« Milošević si je zaželel Srboslavijo, Franjo Tudjman pa »Veliku Hrvatsku«.

Slovenije se je Jugoslavija odrekla po desetih dneh. Izpolnila se nam je, kot nam spet govorijo, večstoletna želja, da bi imeli svojo državo. Na globusu je Slovenija malo večja od mušjega drekca. V Kanadi, kjer živim, moram vsakemu razlagati, kaj in kje je Slovenija. Ko rešimo zaplete, da Slovenija ni ne Slovakia in ne Slavonija, da je Slovenija del nekdanje Jugoslavije, vsak najprej zgroženo pogleda in vpraša: »Kako daleč je Kosovo od Vas?«. Razložim, da celih 500 milj. Uh, to je pa blizu. Vraga je blizu, si mislim, mi mejimo na Evropo – na Avstrijo in Italijo, in na Madžarsko in Hrvaško. OK mi pravi sogovornik, kaj pa ima Slovenija. Kaj? Dragi moj, mu povem, tako lepe dežele, ni na vsem svetu, imamo ravnice, polja, gozdove, hribe, alpe, morje. Imamo Bled, Bohinj, Kranjsko Goro, Portorož, Piran. Podatki, njemu, ki ga dve uri vožnje ločita od New Yorka, moje nakladanje ne pomeni nič. Kaj pa gospodarstvo? S tem me vedno spravijo v zadrego. Za Elanove smuči so mogoče že slišali. Za Gorenjeve hladilnike – no pa smo tam. Kaj mu naj povem? Ja, da smo z razpadom Jugoslavije izgubili tržišča. Da je šlo v stečaj, kdovekoliko podjetij, da je število brezposelnih več kot 11%. Ja, kaj pa prestrukturiranje podjetij. Ja ... no ... mu povem, veste, nekoč je bilo vse v družbeni lasti. V angleščini težko najdem izraz. Nepredstavljivo mu je, »družbeno last« so nekoč naši južni bratje imenovali »svačije, a ničije«.

Ja pa zdaj, kdo je zdaj lastnik? Razlago rajši preskočim, saj nikoli ne bi šlo v njegovo kapitalistično glavo, kaj so certifikati in kaj privatizacija na slovenski način.

Za konec mi vedno postavijo vprašanje o politiki. In me vedno spravijo v zadrego. Imate več strank? Seveda imamo. Za katero bi se odločil, če bi živel v Sloveniji? Jaz, ja, ne vem? Nobena mi ni preveč pri srcu.

Sogovornik mi pove, da je politika tako ali tako samo podaljšana roka biznisa. Začnem premišljevat, ja seveda, pri nas v Kanadi. V Sloveniji je drugače. Kako drugače? V Sloveniji politika nastavlja direktorje. Don't fuck me!

Really? Yes, mu odgovorim.

Pa vendarle se veselim mojega naslednjega obiska Slovenije in Prekmurja. Nindri indri kruh ne diši tako lepo. Nindri indri te pajaš ne cesti, čiglj te je nej vido par lejt, tak lipou ne pozdravi, pa ti povej: »Odi ka si enoga dūjneva, pa ka mi malo doj povejš kak je f Kanadi.«

Branko iz Listowella

Politika in lirika

»Ko boš hrepenel po domovini, boš ugotovil, da je Grk tvoj brat,« je zapisal v tridesetih letih mladi turški lirik Bullent Ečevit (prav tako prevajalec T. S. Eliota in R. Tagorea). Približno trideset let kasneje je kot predsednik vlade izvedel turško invazijo na Ciper ter začel vojno z Grki.

Vsekakor primer, iz katerega se nihče od sodobnikov ni ničesar naučil. Vendar so ljudje, ki s svojimi književnimi vizijami, stih in knjigami skušajo vplivati na politiko kot predsedniki držav, premieri vlad, politični voditelji. Pri tem je težko določiti, kdo od njih je resnični književnik: ali tisti, ki se je vse življenje posvečal pisanju, ali tisti, ki je zagrešil ljubezenske stihe v mladosti in kasneje postal politik? Ali je pisatelj politik, ki je objavil izbor svojih političnih govorov, ali upokojeni predsednik kot de Gaulle, ki je napisal svoje jedrnate spomine? Literarno Nobelovo nagrado je med drugimi dobil tudi britanski premier Winston Churchill za svojo obsežno knjigo *Druga svetovna vojna*. Tu so še francoski minister za kulturo Andre Malraux pa jugoslovanska diplomata Ivo Andrić in Miloš Crnjanski ter slovenski diplomat Izidor Cankar. Kdo ve, kolikšne so imeli poleg pisateljske nadarjenosti tudi politične ambicije, ali pa je bila politična funkcija samo kratek izlet v neznano?

Najbolj brani pesnik (njegove pesmi in misli je prebralo najmanj milijarda ljudi) v drugi polovici dvajsetega stoletja je bil Kitajec Mao Zedong. Utemeljitelj kitajskega komunizma velja še danes za reformiranega stilista, ki je uvedel kulturno revolucijo, podobno švicarskemu siru, v katerem je bilo več prozaičnih lukenj kot jedilne sredice.

Krvavo razliko med stih in svojim ravnanjem je pokazal vodja bosanskih Srbov, pesnik Radovan Karadžić. To je edini evropski pesnik, ki se je znašel pred haaškim sodiščem. Poljski publicist Artur Gorski je o njem med drugim zapisal: »Po letih je pesnik realiziral svojo mladostno vizijo in postal eden od največjih demonov balkanskih vojn.« (Drugi srbski pesnik Boban Miletić - Bapsi iz Zaječarja pa je prvi pesnik, obsojen na zaporno kazen petih mesecev v najnovejši Jugoslaviji. V svoji knjigi *Srbija, mati, joči*, naj bi se posmehoval predsedniku Slobodanu Miloševiću.)

Sicer pa prav z Balkana, iz različnih nekdanjih in zdajšnjih jugoslovanskih središč prihaja do nas in še dalje v svet »večina najslabšega od slabega«. V svojem satiričnem stilu je češki pisatelj Gabriel Laub prerokoval, da bo Evropa 2020. takale: imela bo samo deset držav – združeno Evropo in devet jugoslovanskih držav! V nekdanji Jugoslaviji, kjer je imela kultura poseben status, so posamezni književniki radi posegali tudi po političnem lovorjevem vencu in Marsovih puščicah. Srbski književnik Dobrica Čosić je postal na začetku devetdesetih let predsednik srbske vlade – v bistvu pa lutka v rokah Slobodana Miloševića. Avtor romana *Daleč je sonce* je hodil dokaj nespretno po žici, ki je nihala med visoko umetnostjo in umazano politiko: z različnimi izjavami je lovil moralno ravnotežje. Tako je med drugim izjavil: »Sodobni človek je zgubil strah pred Bogom, ne pa strahu pred ljudmi.« In druga izjava: »Stil našega, srbskega življenja, je laž!« Njegov prijatelj po peresu in soborec po političnih izjavah Moma Kapor, ki ni naredil politične kariere pa tudi kot pisatelj je z leti zakrknil, je na začetku razpadanja nekdanje Jugoslavije Slovencem in Hrvatom (kjer so mu tiskali največ knjig, ker ga založniki v Beogradu niso cenili!) sporočil: »Vi s severa pojdite vsi čimprej v p... m... Srbija bo brez vas čez pet let postala Švica!« (Zdaj mora za obisk Rovinja prositi hrvaško veleposlaništvo za vizo, čeprav ve, da za zdaj še nima možnosti, da bi svojo »švicarsko zadnjico« namakal v Jadranskem morju!)

Tudi na Hrvaškem je pokojni Franjo Tuđman hotel biti ne

samo general in zgodovinar, marveč tudi vplivni književnik. Sprejeli so ga v Društvo hrvaških književnikov, iz katerega so potem iz protesta izstopili Dubravka Ugrešić, Slavenka Drakulić, Vlado Gotovac, Predrag Matvejević... Franjo Tuđman je namreč v svoji knjigi *Zgodovinska resnica* objavil tudi trditev, da so Judje sami krivi za svojo usodo v drugi svetovni vojni. Protesti zoper takšno površno, neobjektivno pisanje so bili glasni in z velikimi posledicami: predsednik, ki si je kupil za državni denar zasebno letalo, da bi z njim potoval po svetu – kot nekoč Tito –, je ostal doma, ker ga nihče ni vabil na obiske, Hrvaška pa je bila vse do njegove smrti v prikriti izolaciji. Njegove knjige so kljub razprodajam nezanimive za hrvaške bralce ...

Tudi predsednik Bosne in Hercegovine Alija Izetbegović je izdal več knjig, *Spomini iz zapora*, *Islam med vzhodom in zahodom* – obe zanimivi in širšemu krogu bralcev neznano razmišljanje o muslimanski religiji v sodobnem svetu.

Slovenski predsednik Milan Kučan se še ni lotil pisanja spominov – čeprav je o njem že izšel droban biografski zapis. Verjetno bi bil njegov pogled na politično podobo Slovenije še kako vznemirljiv in izviren, saj je Milan Kučan v političnem življenju navzoč že skoraj štirideset let. Razumljivo, da so bili nekateri slovenski kulturni ministri obenem tudi uspešni književniki in so postali politiki zaradi svojih književnih pogledov na svet. Sijajen minister za kulturo je bil književnik Beno Zupančič. Kasneje Matjaž Kmecl. Najnovejši slovenski kulturni minister Rudi Šeligo, nekoč pozavnist v Akademskem plesnem orkestru (APO), je prav tako ustvarjalec z vidnim literarnim opusom in izvirnim političnim konceptom. Politično kariero je naredil tudi književnik in nekoč na televiziji satirični igralec Dimitrij Rupel, pesnik in »chegevarovec« Jaša Zlobec je kasneje zašel med diplomate ...

Kučanov najbližji sosed, predsednik Madžarske Árpád Göncz, ni samo cenjen politik in šarmanten gospod, marveč tudi dober pisatelj, dramatik in prevajalec. Doma ga poznajo po romanu *Blatni* in zbirki novel *Srečanje*. V zaporu je prevajal Faulknerja, Doctorowa, Goldinga, Styrona, J. R. R. Tolkiena in Shakespeara ... Njegovo dramo *Madžarska Elektra* igrajo številna evropska gledališča. V madžarski politiki deluje prav tako še cenjeni dramatik Istvan Czurka, vodja opozicijske Madžarske stranke pravičnosti in življenja, in prav polemike obeh dramaturgov v politični areni so za madžarske volivce pomembne in ostre.

Primer dobrega dramatika in cenjenega politika je češki predsednik Vaclav Havel. Njegov življenjepis je obarvan, tetoviran z značilnimi znamenji in brazgotinami »notranjega disidenta«. Prehodil je pot od ignoriranega srednjesolca, ki se v socializmu zaradi bogatih staršev in »imperialističnih« zvez po vojni ni mogel vpisati ne na gimnazijo in kasneje tudi na fakulteto ne, prenašalca kulis in obiskovalca večerne šole, do večkratnega zapornika in političnega mučenca, ki ni samo moderno pisal, marveč je bil tudi moderen, dober govornik. Imel je izreden vpliv na prijatelje, somišljenike in poslušalce: verjeli so mu. Vedno je bil obsojen v imenu ljudstva, a ko so narod prvič resno vprašali, kaj misli o njem, ga je izbral za predsednika. Mandat še vedno traja. Poleg Clintona in Kučana postaja njegov novi prijatelj šarmantni hrvaški predsednik Stipe Mesić. Dubrovnik je postaja, kjer so se vsi trije srečali za mizo, obloženo z željo po miru, za Združeno Evropo brez problemov in meja. In zakaj ravno Dubrovnik? Zato, ker je že angleški džentlemen in dramatik B. Shaw leta 1926 zapisal: Kdor želi videti raj na zemlji, mora obiskati Dubrovnik. V njem se bo morda začela pisati nova stran srednjeevropske zgodovine. In parafe pod dogovor bodo dali pismeni intelektualci.

Milan Kučan, prijazen z vsemi sosedi

Vaclav Havel, prvi politik Nata, ki je prišel na Kosovo.

Branko ŠOMEN

Resnični dogodek iz Slovenskih goric

Roman Rajter iz Spodnje Ročice št. 1 mi je pokazal območje v dolini, kjer naj bi se zgodila tragedija. Foto: F. Š.

Živo blato pogoltnilo konja in voz s hlapcem vred

Ročica se imenuje potok, ki izvira izpod cerkve sv. Ane v istoimenskem kraju (nekdanja Zgornja Ščavnica). Prvi kilometri potoka se vijejo po močvirni dolini. Na desni strani se vzpenja sleme Zgornja Ročica, na levi Spodnja Ročica. Domačini se izogibajo nekaterim skrivnostnim območjem, ker je tam »živo blato«, ki golta divjad in ne prizanesa niti človeku.

Starejši in mlajši prebivalci tega dela Slovenskih goric so mi pripovedovali, kako je na tem območju živo blato pogoltnilo konja in voz s hlapcem vred. Roman Rajter iz Spodnje Ročice št. 1 mi je zatrdil, da se je to resnično zgodilo. In pokazal mi je kraj nesreče. Njemu sta dogodek opisala starša in o tem je slišal pripovedovati še starejše okoličane.

Bilo je nekega vročega pozno pomladnega dne pred približno sto leti. Špindlerjev hlapec je v Zgornji Ročici vpregel par konj v »letrnati« voz in se z njim odpravil v dolino po seno. »Previdno vozi! Izogni se tistemu močvirju. Tam je živo blato!« mu je pred vožnjo v dolino zabičal kmet Špindler. In hlapec je potegnil vajeti ter konja hitro pognal navzdol.

Gospodarjeve besede je hipoma odnesel piš pomladnega vetra in hlapec je zdaj pognal konja še hitreje. Ni kaj dosti spoštoval gospodarjevih nasvetov. Ženske, ki so takrat grabljale

seno »v redi«, so začudeno gledale za drvečimi konji in slišati je bilo celo svarilo: »Hej, ti! Počasi vozi, da te ne bo zaneslo v tisto blato!«

Utopitev v blatni godlji

In zgodilo se je, da sta konja brezglavo podivjala in odvihrala naravnost v močvirje. Hlapec, ki je sedel spredaj na vozu, je z vajeti miril živali, ki sta zdaj začeli na njegovo grozo toniti v blatno godljo. In še preden se je nesrečnik zavedel, v kakšni nevarnosti se je znašel, je potonil v živo blato tudi voz in on z njim.

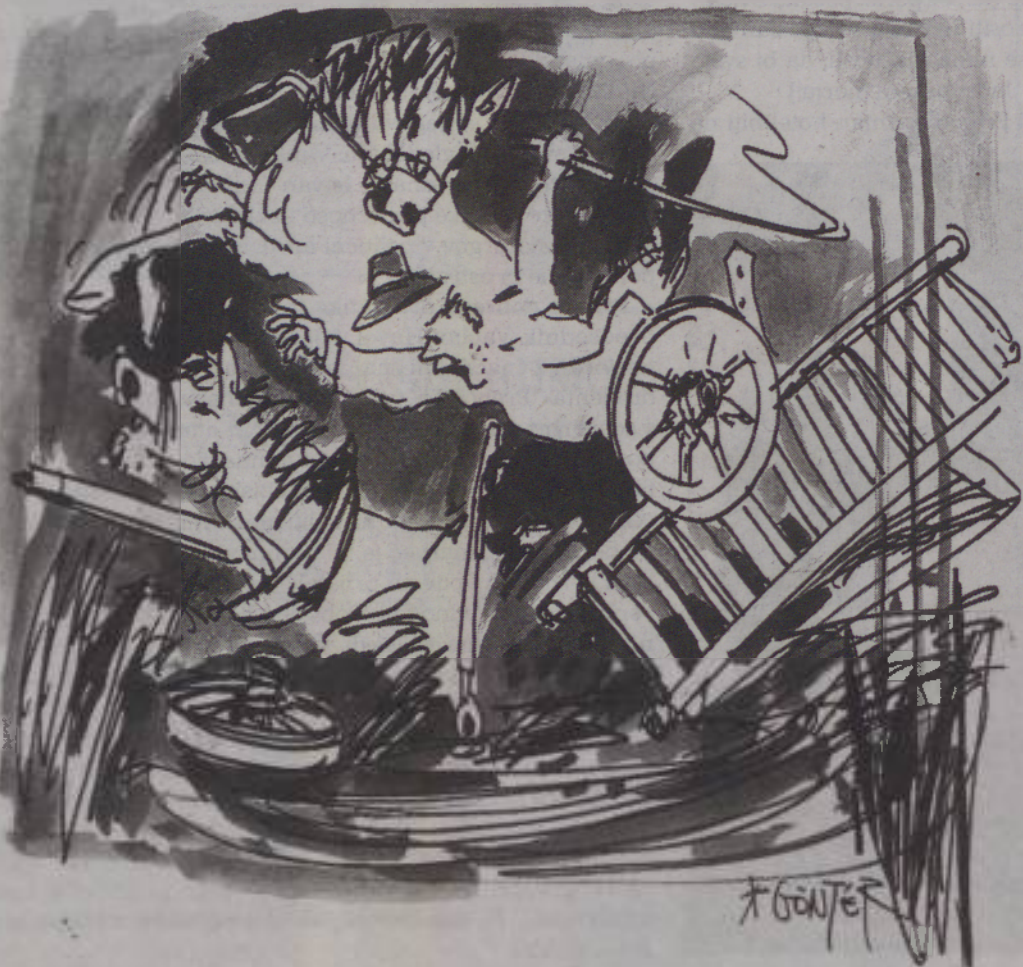
Domačini vedo povedati, da se je iz tistega močvirja več let slišalo zvočenje. Ljudi je bilo strah in so plačevali župniku za maše.

Z žrdjo ni dotipal dna

Danes je tam nekakšen zapuščen ribnik. Nihče si tu ne upa loviti rib. Takemu območju pravijo domačini »tünf«. To pomeni močvirje brez dna. Lastnik tistega zemljišča živi v Ameriki.

Romanova mama Marija Rajter mi je povedala, da je podobno močvirje tudi pri Avguštinu v Spodnji Ročici. Otroke so vedno svarili, da naj se izogibajo tistemu območju. Njen oče pa je nekoč drezal v tamkajšnje živo blato s štiri metre dolgo žrdjo in se ni dotaknil dna.

FRANČEK ŠTEFANEČ

Ponujena roka medplanetarnega prijateljstva

Žitni krogi (agrogliofi) in drugi čudeži

Čudež v Nairobiju

Enajstega junija 1988 je bil v Nairobiju v Keniji množičen shod, na katerem je zelo znana afriška zdraviteljica Mary Aktasa molila za bolne, pohabljenе in druge. Na srečanju 6.000 ljudi so tudi prepevali, ploskali in plesali. Nenadoma pa se je med ljudmi pojavil (po domače bi rekli: kot strela z jasnega) visok, bosonog in v belo oblečen mož z brado in brki ter turbanom na glavi. Od njega

je sevala nenavadna razpršena svetloba. Ljudje so popadali po tleh, vzklikali Jezus in še bolj molili. V neznancu so prepoznali Jezusa Kristusa. Neznanec je zbrani množici povedal v afriškem jeziku svahili, da so prebivalci Kenije blagoslovljeni in jih pozval, da se držijo svoje vere: »Bližamo se vladavini nebes. Pred tem pa se bom vrnil in vam vsem prinesel zvrhan koš blagoslovov.« Še preden je odšel, je rekel, da bo kdorkoli, ki bo šel po njegovi poti, ozdravljen težav in problemov. Potem je govoril z Mary Aktasa, nato stopil v avto Gurnama Singa, po nekaj sto metrih vožnje pa je rekel šoferju, naj ustavi, da bo izstopil in šel v nebesa. In res: naredil je nekaj korakov in se razblinil – ni ga bilo več.

Prihaja Učitelj sveta?

Tak je naslov predstavitvenega članka v časopisu Ponovni prihod, ki občasno izhaja pri publikaciji Share International.

»Pričakujejo ga že številni rodovi v vseh večjih religijah. Kristjani ga poznajo kot Kristusa in verjamejo, da je njegova vrnitev neizbežna. Židje ga pričakujejo kot Mesijo, hinduisti kot reinkarnacijo Krišne, budisti kot novega Budo z imenom Maitreja Buda, muslimani pa so prepričani v prihod Imana Mahdija ali Mesije. Imena so različna, toda mnogi so prepričani, da se nanašajo na isto osebo, na Učitelja sveta, ki mu je ime Maitreja.

Maitreja ne prihaja kot verski voditelj ali zato, da bi ustanovil novo religijo. Prihaja kot učitelj in voditelj za pripad-

nike vseh religij kot tudi za tiste, ki ne pripadajo nobeni. ... Maitreja bo navdihnil človeštvo, da bo spoznalo, da je ena družina in da bo ustvarilo civilizacijo, ki bo temeljila na delitvi dobrin, ekonomski in socialni pravičnosti ter mednarodnem sodelovanju ... «

Maitre prihaja postopoma

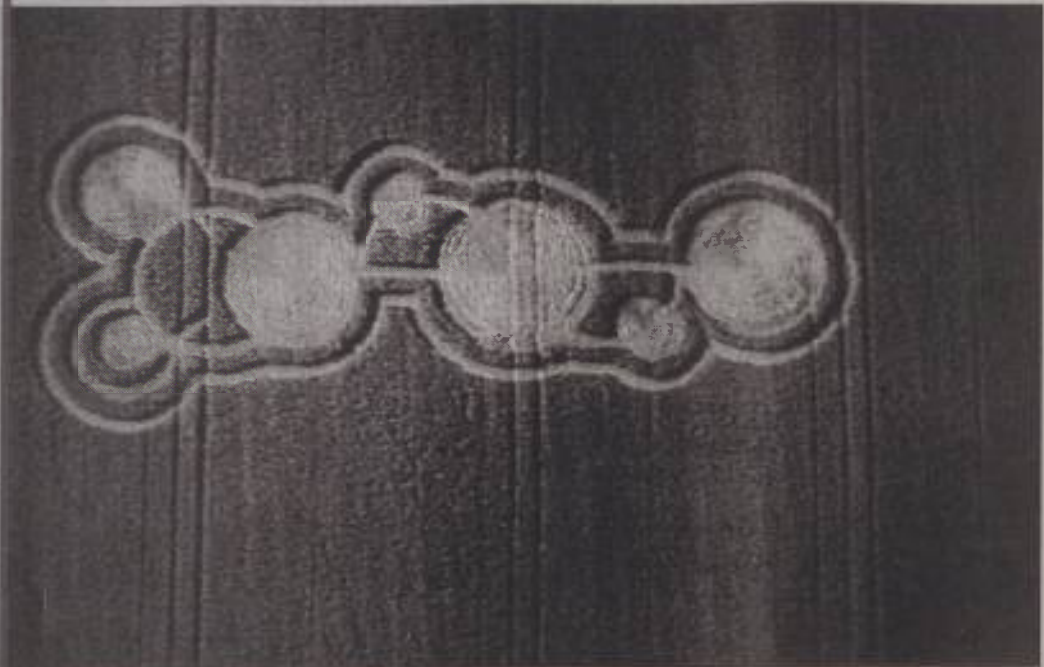
Vesti o Maitrjevem prihodu prihajajo v zadnjih letih od škotskega umetnika in ezoterika Benjamina Crema. Pravi, da je

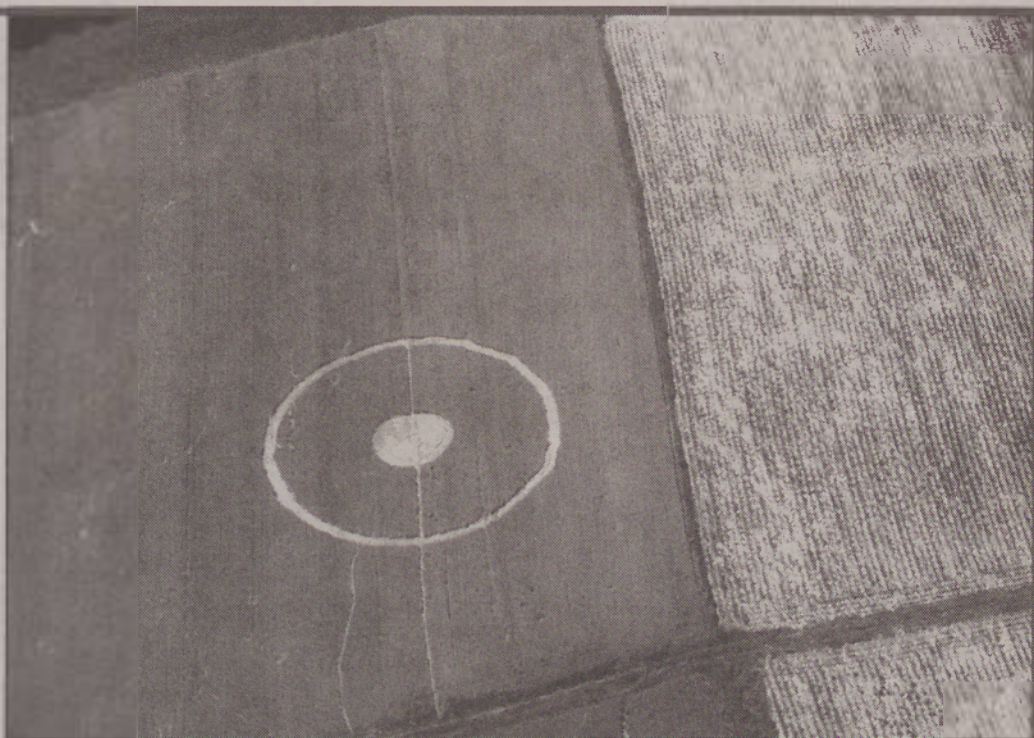
Maitre, kot se je pojavil pred 8.000 ljudmi 1988. leta v Nairobiju.

Maitre julija 1977. leta zapustil svoje starodavno bivališče v Himalaji in se naselil v indijsko-pakistanski skupnosti v Londonu. Tam živi in dela kot navaden človek, njegova prava narava in poslanstvo pa sta znana le redkim posameznikom. V javnosti se pojavlja postopoma, zato da ne bi posegal v svobodno voljo ljudi. Deluje na različnih ravneh, da bi pripravil človeštvo na svojo odkrito navzočnost. Tok njegovih energij, ki delujejo iz ozadja, spodbuja spremembe na vseh področjih. Povzročil je padec komunizma v SZ in drugod, konec apartheida v Južni Afriki, izboljšanje odnosov med Vzhodom in Zahodom, naraščanje moči javnega mnenja in usmeritev človeštva na problem varstva okolja.

»Od leta 1988 se Maitreja čudežno pojavlja po vsem svetu večinoma ortodoksnim verskim skupinam in jim na preprost način predstavlja pomembne duhovne zakone, ki vodijo naše življenje. S čedalje številnejšimi znamenji in čudeži, o čemer mediji na veliko poročajo, se je dotaknil src milijonov in jih tako pripravil na svoj skorajšnji prihod. Takoj, ko bo svet pokazal pripravljenost, se bo Maitreja razodel v svoji pravi luči. Njegov

Žitni krogi (agrogliofi) v Angliji.

Krog s premerom 32 metrov, ki se je pojavil julija 2000 na njivi s pšenico in ječmenom v Pečarovcih.

obraz bomo videli na televiziji in vsak od nas bo v sebi telepatsko slišal njegove besede v svojem lastnem jeziku, ko bo istočasno presvetlil vse človeštvo. Istočasno bodo stotisoči po vsem svetu doživeli spontane ozdravitve ...»

Maitreja že 2.600 let

Maitreja naj bi bil najstarejši brat v človeški družini, glede na to, da je v sebi dovršil in v celoti izrazil božanskost, ki je sicer skrita v vsakem od nas. Sedaj prihaja, da bi razkril božanski vidik in da bi človeštvo vodil v naslednjo dobo duhovnega potovanja.

Zanimiva pa je tudi tale trditev:

»Pred 2.000 leti v Palestini je Maitreja deloval prek svojega učenca Jezusa. Od krsta v reki Jordan do njegovega križanja je Maitreja Jezusa presvetljeval s svojo zavestjo. To je postopek, ki se včasih uporablja med mojstri in njihovimi učenci

Sv. Avrelij Avguštin:
Čudeži se ne dogajajo
v nasprotju z naravo,
ampak v nasprotju
s tistim, kar nam
je poznano kot narava.

kot način, s katerim se človeštvo predstavi novo učenje. Maitre je lahko z Jezusovim popolnim privoljenjem in sodelovanjem v svet predal veliko duhovno moč, ki jo imenujemo Ljubezen. Jezus, ki je sam mojster (seveda v duhovnem pogledu, op. p.), ima pomembno vlogo pri pripravi poti za Maitrejevo vrnitev in bo eden prvih mojstrov, ki se bodo ob dnevu razglasitve predstavili svetu.«

Tudi duhovni svet

Ljudje smo vedno bolj prepričani, da obstoji ob materialnem (vidnem, čutnem ...) svetu še duhovni (nevidni svet). Tudi verjamemo (vse bolj), da na tem svetu (Zemlji) nismo sami. Ni pa nam dano (vsaj na tej razvojni stopnji ne), da bi videli prav vse. Tudi določenih izrednih pojavov si ne moremo vselej pojasniti. Potem ko ostane stroka brez besed (na primer pri nenadnih ozdravitvah), pravimo, da se je zgodil čudež. In teh je vedno več.

»S tem, da se takšni ali podobni čudeži dogajajo, se rušijo v nas predstave o realnosti sveta, kakršne smo si ustvarili. V nas se zbuja ugibanja o tem, ali je nekaj res ali ne, in kako neki je to mogoče. Vem, da nič ne vem je izjavil že grški filozof Sokrat. Pa vendar prvotni namen duhovnih čudežev ni, da zbegajo naš razum, ampak da predvsem – pesniško povedano – »potrkajo na naše srce«. Kajti – kot je rekel francoski filozof in matematik Blaise Pascal: »Srce pozna razloge, ki so razumu skriti. ... Čudeži se dotikajo src in v človeku prebujajo vero v dobro, lepo, sočutje, skromnost. Ljudje, ki kaj takega doživijo in dopustijo, da se jih dotakne, pravijo o sebi, da niso več

enaki kot prej. Spremeni se jim vrednostni sistem, razumevanje sveta, v sebi čutijo navdih za plemenitejše, človeka vredno življenje. Mnogi, ki so bolni, tudi spontano ozdravijo. Poleg tega so duhovni čudeži znamenja, ob katerih se osupli zavemo, da je z nami ves čas neka, razumu nedoumljiva, božanska navzočnost, tukaj in zdaj,« je zapisala Barbara Škoberne v knjigi Prihaja čas čudežev.

Agroglifi in drugi pojavi

Pomurskemu človeku so čudeži »zelo blizu«. Povedano drugače: verjame vanje, zato romanja v Fatimo, Lurd, Medjugorje, Kurešček ... Pred nekaj desetletji pa naj bi se zgodil čudež v radmožanskem gozdu, saj naj bi mnogi videli Marijo. Prejšnji mesec pa je ljudi na Slovenskem (torej ne samo v Pomurju) vznemiril pojav krogov (agroglifov) na pšenično-ječmenovem polju v Pečarovcih na Goriškem. Tedaj smo bili prepričani, da je to prvi tak pojav v Sloveniji, teden dni pozneje pa odkrili sledi vesoljcev tudi na travniku pri Beltincih. Da, sledi, kajti skrivnostni osmerokotnik je nastal pred osmimi leti – kmalu potem, ko je Horvatova družina videla leteti neznani leteči predmet (NLP). Prav gotovo se je kaj podobnega zgodilo še kje, a ni bilo odkrito ali pa ljudje tega niso dali v javnost, ker so se bali, da bi se jim kdo smejal.

Žitni, travni, koruzni in drugi krogi so samo eden od znamenj o navzočnosti višje razvitih bitij na našem planetu. Druga znamenja so na primer svetlobni križi, čudežni pojavi premikajočih se kipcev, krvave in oljnate solze, prikazovanja device Marije, Jezusa, angelov ... Žitne in druge kroge oziroma like naj bi ustvarjali naši vesoljski bratje z drugih planetov, druge »čudeže« pa razsvetljeni posamezniki, tako imenovani mojstri modrosti, ki so izšli iz človeške vrste tega planeta in so v človeški evoluciji dosegli popolnost.

NLP in Maitre

»Liki v žitu so povezani s pojavom NLP in obstaja povezava med NLP in Zemljino duhovno hierarhijo z Maitrejo na čelu,« trdi Škobernova. »Duhovne hierarhije vseh planetov so povezane med seboj. Izjemno povečanje agroglifov in pojavov NLP v zadnjih 20 letih, odkar je Maitre osebno navzoč med ljudmi, kaže na intenzivno sodelovanje in pomoč vesoljskih bratov pri evoluciji Zemlje in eksternalizacije duhovne Hierarhije. Njihova navzočnost je znak upanja in obljuba boljših časov za človeštvo. Ponujajo nam roko medplanetarnega prijateljstva. Po svobodni volji bomo lahko vzpostavili trden stik z njimi in se vključili v sozvočje medplanetarne skupnosti. Pred tem pa bomo morali doseči uglašenost odnosov med ljudmi in z naravo.«

ŠTEFAN L. SOBOČAN

Alkotest na kolesu

Če jih imajo v Ameriki, jih moramo imeti tudi mi, so si najverjetneje rekli soboški oblastniki. In smo jih dobili. Kajti, če se s kolesi dandanes vozimo že prav vsi, zakaj se ne bi še 'miličari', pa še zdravo in okolju prijazno je in še davkoplačevalskega denarja za bencin ne trošijo. Sendviče za kondicijo pa si, in to lahko povem iz izkušenj, kupujejo sami.

'biciklistoma' vsi radi pogovarjajo, sem lahko videl, ko se je zbralo okoli njiju v ulici Štefana Kovača kar nekaj ljudi, četudi sta 'kasirala' zaradi nepravilnega prečkanja ceste.

In kaj počnejo kolesarji? Največji del posla je kar O. K., le šiht do dveh zjutraj je šel do kosti, in to dobesedno, zaradi 7 °C. Skoraj zmrznili smo. Sicer pa sta pešce učila, kje je zebra, nekaj mladostnikov je priznalo, da so preglasni, štirje trinajstletniki pa so soglasno ugotovili, da so za pivo še premladi. Matjaž

In kaj imata v škatli nad zadnjim kolesom? Hladilnik s pivom? Ne ... kup papirjev, za katere lahko zgolj upate, da na njih ne bo nekoč vašega imena, in ALKOTEST.

Štefan: »Zakon je zakon. Napaka je moja. Priznam!«

CAMP SLOVENIA - NORVEŠKA (3. 3. do 13. 3. 2000)

VROČE POLETJE,

Trinajst mladenk in mladeničev iz Pomurja (vsi so ljubomirski gimnazijci) je potovalo letos pozimi prek Agencije za šport Ljutomer s finančno podporo staršev, Evropske skupnosti programa Mladi za Evropo ter nekaterih sponzorjev v Oslo na Norveško. Tam sta nas pričakali skupini mladih iz Danske in Norveške. Pred odhodom smo vedeli, da bomo devet dni bivali v naravi, da bomo spali tudi na snegu, v ogrevanih šotorih, in vedeli smo, da Norvežani ljubijo življenje v naravi. Vsi mladi smo imeli podobne želje: preživeti skupaj deset dni v Campu Slovenia, videti in spoznati kaj novega in se imeti dobro. In vsi odrasli spremljevalci smo imeli podobne želje: doživeti nekaj novega, spoznati nove ljudi in se vrniti domov s prijetnimi vtisi. Pa poglejmo, koliko so se naša pričakovanja uresničila.

2. DAN: NEDELJA, 5. MAREC, FURUKOLLEN - OSLO - FJORD

NA LADJI PRI -4 ° C

Po zajtrku smo se pripravili na predstavitev svojih držav, mest in šol. Začeli so Danci, ki so predstavili Dansko in svojo šolo. Presenečeni smo bili, da je najvišja danska točka samo 173 m nad morjem. Danci so prihajali iz posebnega razreda Youth class, kjer se šolajo mladi iz tujine. Nekateri od njih so prišli na Dansko samo v šolo, drugi so tam emigranti ali priseljenci z

družino. Zelo smo bili presenečeni, saj so bili vsi črnici. Za Danci smo bili na vrsti Slovenci. Norvežani so govorili o glavnih značilnostih Norveške. Zaznali so nam prijetno spoznavanje njihove države in Oslo v naslednjih dneh. Po končanih predstavitvah je bil že čas za vožnjo z ladjo po fjordu Oslo. Toplo smo se oblekli in se odpravili v 5 minut oddaljeno pristanišče. Obala fjorda, ki jo je prekrival sneg, ni preveč strma in členjena. Od dreves smo videli lahko le smreke in breze, med katerimi stojijo pisane lesene hiške. Z ladjo smo se peljali do vojaškega oporišča. Pa ne mislite, da nas ni zeblo (vožnja je trajala 2 uri, temperatura zraka pa je bila blizu -4 ° C). Občutek mraza je povečal še ledeno mrzel veter. Katja Magdič

TOREK - POPOLDNE

Takoj po kosilu nas je že pri- ganjal Svein, ki je moral z minibusom odpeljati 40 ljudi do Lynhytte - našega doma za naslednja dva dneva. Šla sem s prvo skupino. Odpravili smo se proti po- deželju in se ustavili na po- bočju nekega hriba. Naloži- li smo si nahrbtnike in Jan nas je v temi odpeljal do na- še rezidence. Po petnajstih minutah hoje po zaledene- lem jezeru smo prispeli do koč. Tam smo imeli na iz- biro: ali kurjenje tabornega ognja ali nošenje prtljage čez ledeno jezero. Po temi smo hodili dvajset minut in pod nami je večkrat zašk- ripal led. Bilo je vsaj -10 ° C. Na poti do koč nas je pre- strašila lisica, za katero smo kasneje ugotovili, da je napol udomačena. Zvečer smo opravili še intervju za najbolj brani norveški časopis. Maja Slana

4. DAN: TOREK, 7. MAREC, SELITEV V OSLO

POD NOGAMI JE ŠKRIPAL LED

Pogled na uro je pokazal, da bo šlo s časom na tesno. Pograbila sem toaletno torbico in z Majo sva pohiteli v kopalnico, ki je bila v drugi koči. Tudi ta hip čutim ledeni zrak, ki naju je v trenutku prebudil.

Nestrpno sva čakali na zajtrk, saj sva vedeli, da nas po zajtrku čakata pakiranje in selitev. Ta dan smo bili namenjeni v Oslo in nato v drugo koč ob jezeru. Jerneja Svenšek

1. DAN: SOBOTA, 4. MAREC, LJUTOMER - FURUKOLLEN

LESENA KOČA S KAMINOM

V zgodnjih jutranjih urah smo se še vsi zaspani odpravili na avtobus, ki nas je odpeljal do brniškega letališča. Opravili smo »čekiranje« in vstopili v letalo, kjer so nam postregli z zajtrkom. Po eni uri letenja smo prestopili na Münchenskem letališču in nadaljevali let proti Oslo, kjer nas je sprejela zimska narava. Na letališču sta nas čakala Svein in Dragica, organizatorja, ki sta nas s kombijem in avtomobilom odpeljala do koč na polotoku Furukollen ob fjordu Oslo. Na strmini fjorda je bila pravilna lesena koč. V njeni notranjosti je grel lep kamin. Opolnoči so se začele priprave na igro »eggfight«. V njej so sodelovale tri skupine, policisti, tihotapci in kupci. Naloga tihotapcev je bila, pretihotapiti »alkohol« do kupcev. S streljanjem so jih ovirali policisti. Vse tri skupine so imele namesto orožja surova jajca različnih barv. Matevž Domajnko, Vanja Odar

3. DAN: PONEDELJEK, 6. MAREC, SMUČANJE

ŠOLA SNOW- BORDANJA

Minila sta že dva dneva našega druženja na Norveškem in obe- tal se je še en zanimiv dan. Na smučišču Va- ringkollen se je dobr- šen del slovenske ekipe odločil, da bomo pos- kusili snowboardati. Razdeljeni v dve sku- pini smo se odpravili na pot. Dolgo pot do smu- čišča in prve ob- čutke domotožja smo si krajšali s prepevanjem. Po- govarjali smo se z danskimi prijatelji, ki živijo nekaj tisoč kilometrov od do- ma in družin. Ne- kateri od njih so na Danskem čisto sa- mi, pa so vseeno veseli.

Sam sem kmalu prvič stopil na ču- dežno desko. Še v istem hipu sem bridko obžaloval svojo odločitev za snowboardanje. Ni- kakor se nisem us- pel pobrati s tal in obstati pokonci - pa nisem bil edini. Kakor pijanci smo padali na zadnjice, bunda je bila že vsa premočena.

Po večkratnih uspešnih poskusih nam je postajalo snowboardanje ved- no bolj všeč. Darko Rajtman

5. DAN: SREDA, 8. MAREC, LYNHYTTE

DIVJINA IN ČLOVEK S PEČJO

Po včerajšnji (težavni in naporni) namestitvi smo danes ... dolgo spali. Po zajtrku smo naleteli na nekaj golih ljudi. Šli so v savno in se čez nekaj minut pojavili na snegu pred koč. Sprva smo se vsi prestrašili skoraj golih ljudi, ki hodijo po snegu, ko pa smo ugotovili, da prihajajo iz savne, smo se zakrohotali.

Kosilo je bilo šele ob 21.00, saj je kuhal Carlos - »mojster« kolumbijske hrane. Pozno ponoči smo imeli sankško tekmo- vanje. Doživimo nekaj hrupnih minut stokanja nad mrazom zunaj, nato pa se vsi hitro spravimo spat. Komaj čakam jutri, ko se bomo preselili v kamp. Samo divjina in človek s pečjo, v šotoru in s spremstvom vojske ob najbolj gledani tekaški progi na Norveškem. Hm!? Leon Žunec

MRZLI SPOMINI

6. DAN: ČETRTEK, 9. MAREC, POT V TABOR

(prvi opis istega dne)

URO IN POL GAZENJA PO SNEGU

Pričakovali smo težavno pot in nismo se ušeli. Za hojo po visokem snegu skozi gozd smo potrebovali več kot uro in pol, dodatno oviro pa nam je predstavljala prtljaga. Nekateri so še dodatno »trpeli«, saj so morali vleči sani s hrano. Najtežje pa je bilo verjetno norveškemu vodniku Janu, ki je s sanmi vlekel dansko vodnico, saj se je že prvi dan tabora poškodovala in ni bila sposobna prepeščiti dolge in naporene poti.

Postavljanje šotorov se je zavleklo in z mrazom je rasla naša nestrpnost. Ko je vojakom končno uspelo sestaviti naše domovanje, smo v pečico na sredini naložili drva in zakurili.

Tilen Pokrivač

(drugi opis istega dne)

NEDELJA, 12. MAREC, OSLO - LJUTOMER

9. DAN:

7. DAN: PETEK, 10. MAREC, CAMP SLOVENIA

PIKNIK PRI -10 °C

Zajtrk smo pojedli kar v šotoru. Vroča čokolada je prijetno pogrela prste, ki so nam kljub rokavicam zmrzovali. Po zajtrku smo še nekaj časa ostali v šotoru.

Ko sem prvič pomolil glavo iz šotorov, sem hitro ugotovil, da mraz ni popustil. Večino časa smo ta dan prebili kar v toplem šotoru. Pridružili so se nam tudi vojaki, eden med njimi je igral na kitaro in ure so hitro minevale. Ko nam je bilo dovolj, smo se šli sankat. Ob tekaški progi smo pred tekmo že lahko videli nekaj pripravilalcev.

Danes sem doživel svoj prvi piknik pri -10 °C.

*Miran Korošec,
Petra Cesarec*

8. DAN: SOBOTA, 11. MAREC, CAMP SLOVENIA - OSLO

SMUČARSKI TEK IN PASJE VPREGI

Zunaj sta nas pričakala novozapadli sneg in še en sončen dan.

Že med našim zajtrkom se je začela tekma v teku na smučeh. Najprej so tekle ženske na 30 km, zatem moški na 50 km. Ker je bil naš tabor ob tekaški progi in ker med tekmovalci ni bilo nobenega Slovenca, smo navijali kar za vse tekmovalce. Zelo nas je presenetilo, da med tekmo ob progi ni pravega nadzora. Gledalci in smučarji tekajo ob progi ali celo po njej. Takoj po tekmi smo podrl tabor in se odpravili proti Oslu. Pot nas je vodila po tekaški stezi, ki je rekreacijski prostor mnogim Norvežanom. Ob poti nekateri tečejo, drugi se samo sprehajajo, spet tretji sankajo. Srečali smo dve pasji vpregi in ogromno tekačev. Tečejo vsi - od najmlajših do najstarejših. Malčke prevažajo v posebej prirejenih sanjah, ki jih vleče tekač. Srečali smo cele družine tekačev. Pot do Osla je bila lepa, in čeprav se sliši kičasto, skoraj pravljica. Zasneženo ledeno jezero, smreke vse naokrog in sonce. Naš cilj je bil hotel SAS v Oslu, saj smo bili tam dogovorjeni za srečanje s slovenskimi smučarskimi skakalci. Zvečer smo se v mladinskem domu zbrali v skupnem prostoru na zaključni večerji. Norvežani so nas obdarovali z zanje značilnimi troli (škrati).

Tina Mlinarič

JOTA ZA OGREVANJE

V našem šotoru nas je spalo trinajst, od tega dva Slovenca, šest Norvežanov in štirje Danci. Večerjali smo slovensko specialiteto - joto -, nato so sledile priprave na spanje. Obklela sem dvoje hlač, štiri puloverje, na noge sem si nataknila tri pare nogavic. Šele nato sem se zavlekla v spalno vrečo. Pripovedovali smo si šale in Miran nam je celo zaigral na kitaro. Pa še to: Čez noč bi morali dežurati ob ognju, a smo vsi utrujeni zaspali. Zbudil nas je mraz, vendar si nihče ni »upal« iz vreče, da bi ponovno zakuril. Tako smo v hudem mrazu pričakali jutro.

Nina Francić

NAVIJAČI NA HOLMENKOLLNU

Danes so bili na vrsti smučarski skoki na Holmenkollnu. Tam smo najprej kupili različne norveške kape, da bi se že na daleč videlo, kako navijaško smo razpoloženi.

Takoj smo ponosno razvili slovenske zastave in čakali na začetek prve serije skokov. Sedmo mesto Damjana Frasa v poskusni seriji je bila optimistična napoved za tekmo.

Po prvi seriji skokov smo se poslovili od naših novih danskih in norveških prijateljev ter se hitro odpravili nazaj v Oslo, kjer smo pobrali naše stvari in se odpeljali proti letališču. Naše letalo je ob sedmih vzletelo proti Frankfurtu.

Z nami se je peljala tudi celotna avstrijska skakalna ekipa. Srečo sem imel, da je blizu mene sedel Andreas Withölzel, ki sem ga lahko povprašal o rezultatih tekme. Prijazno mi je odgovoril, da je zmagal Sven Hanavald in da je bil on sedmi.

Jernej Kunčič

In namesto zaključka: Če vzamemo mraz kot del severnjaške zimske idile, če dojamemo umivanje nog s snegom v »kopalnici pod smreko« kot del nevsačkanje avanture, če odmislimo občasno lakoto in spanje na mrzlih in trdih tleh, če ..., potem lahko strnemo skupne spomine slovenskih udeležencev Campa Slovenia na Norveškem v eno misel: Da, bilo je vredno in šli bi še enkrat!

Vtise zbrali in uredili odrasli udeleženci mednarodne izmenjave mladih: Martina Domajnko, prof. in Sonja Ferčak, prof.

20 x NAJ za JANKA IRGOLIČA

enega najboljših slovenskih nogometnih vratarjev vseh časov, gornjeradgonskega podžupana, strastnega ribiča (z lastnim ribnikom), trenerja vratarjev reprezentance Slovenije in udeleženca letošnjega Eura 2000.

Irgoličevi (ker je družina prevelika, da bi »šla« na eno, objavljamo dve fotografiji): učiteljica športne vzgoje NATAŠA z 9-letno ILONO in 8-letno NANO (na zimski Rogli), ponosni očka pa razkazuje mediteranske prelesti 2-letnemu sinčku NINU.

Vsako leto februarja reprezentanca gostuje v Omanu. Medtem ko mi zmrzujemo, se KATANEC (levi ležalnik), POPIVODA (na desnem boku) in ARABEC JANKO predajajo sončnim užitkom.

Po zgodovinski zmagi v UKRAJINI so bili nekateri zelo utrujeni. Prijazna stewardesa govori s specim trenerjem vratarjev.

Še ena vrnitev je bila zelo zmagoslavna: po prepričljivih igrah v Belgiji in na Nizozemskem so bili zeleno-beli na sprejemu pri predsedniku države KUČANU, tokrat je videti, da nobeden ne spi.

1. NAJljubši šport: ribolov (nogomet je bolj ali manj poklic).
2. NAJlepša barva: vijolično-zelena (spet zaradi nogometa).
3. NAJhujši sovražnik: zahrbtnen (-ljigav-) človek.
4. NAJvečja (ujeta) riba: krap - 13,40 kg, v Serčevem ribniku v Gederovcih.
5. NAJvečja riba (ki je v zadnjem trenutku pobegnila): Princessa Stefanie (1976., ko sem bil na sprejemu pri monaški knežji družini).
6. NAJboljši SLO-nogometaš: Branko Horjak.
7. NAJboljši nogometaš nasploh: Johann Crujff.
8. NAJboljša nogometašica: Ilona Irgolič.
9. NAJlepši nogometni stadion: Stade de France, Pariz.
10. NAJboljši nogometni trener: Fabio Capello.
11. NAJboljši vratar: Edwin van der Saar.
12. NAJ država, v kateri bi živel: Portugalska, otok Madeira (ker je tam vse »easy«).
13. NAJokusnejša hrana: jastog na buzari.
14. NAJ pijača: črno vino.
15. NAJlepša (filmska) igralka: Liv Ullman.
16. NAJboljši film: Dolina miru.
17. NAJ glasbenik: trio -IN (Kreslin, Lovšin, Predin).
18. NAJvečja živalska ljubezen: pes.
19. NAJljubši predmet v osnovni šoli: likovni pouk.
20. NAJvečja želja: da bi otroci srečno odrasli in se znašli v vedno bolj čudnem in zahtevnem življenju.

Eden najdražjih spominov: rokovanje s prvim človekom Fife BLATTERJEM.

Foto: osebni arhiv J. I., tekst: Bojan Peček

Poleg ribnika porabi JANKO IRGOLIČ največ prostega časa za otroke (ob rojstnih dnevih jim zaigra na kitaro, a nismo uspeli preveriti, ali ga tudi poslušajo ...), rad pa je tudi na konju. Kdo pa ni ...

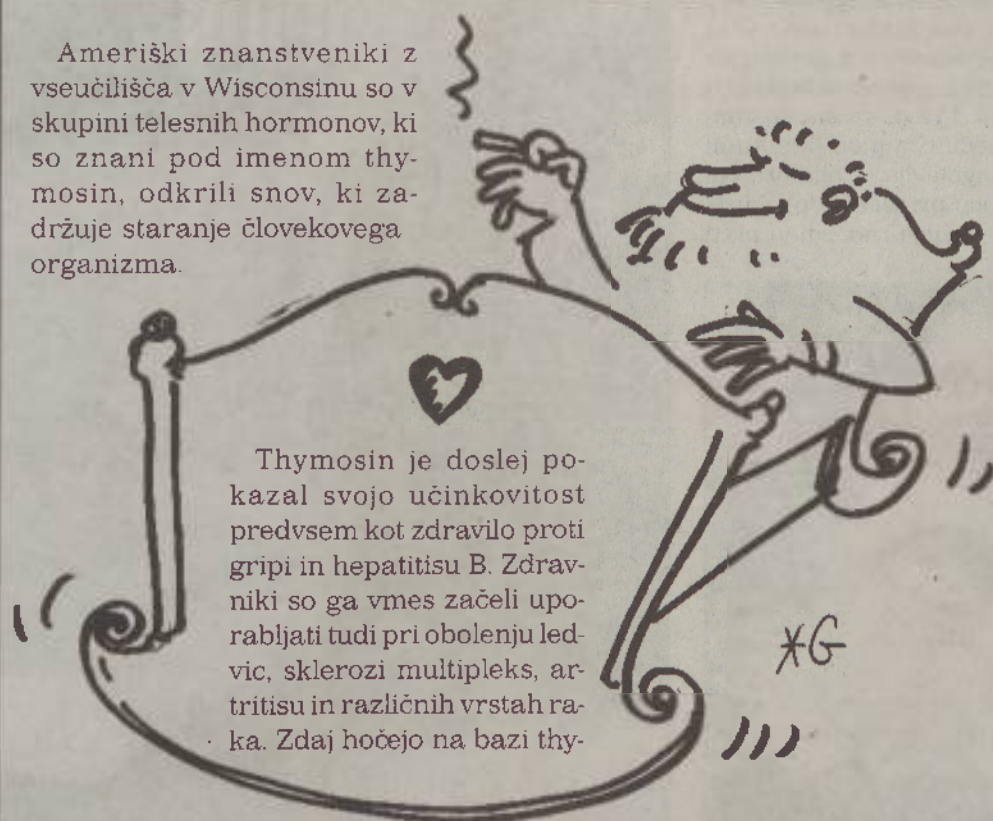

20 x NAJ

EURO 2.000 NI VEČ, ŽIVEL EURO 2.000!

Upanje za tiste, ki se boje starosti Pilula mladosti

Ameriški znanstveniki z vseučilišča v Wisconsinu so v skupini telesnih hormonov, ki so znani pod imenom thymosin, odkrili snov, ki za-
drži staranje človekovega organizma.

Thymosin je doslej pokazal svojo učinkovitost predvsem kot zdravilo proti gripi in hepatitisu B. Zdravniki so ga vmes začeli uporabljati tudi pri obolenju ledvic, sklerozi multipleks, artritisu in različnih vrstah raka. Zdaj hočejo na bazi thymosina dobiti še pilulo mladosti. Firma Hoffman iz Basla je od Američanov že odkupila licenco za proizvodnjo preparata Thymosin alpha I.

»Kljub vsemu je to majhen korak v prihodnosti hormonalne medicine. Za zdaj je edino zanesljivo, da preparati na bazi thymosina delujejo pomlajajoče. Trenutno želimo ugotoviti, ali je ta hormon sposoben pomembneje podaljšati človekovo življenje, in to predvsem na tak način, da bo človeka obvaroval številnih bolezni, ki jim je podvrženo njegovo telo,« pravi William Ershler, profesor z univerze v Wisconsinu.

Zlata mrzlica v vesolju

Ni izključeno, da se bo začela že konec tega stoletja v vesolju prava zlata mrzlica. Kot vse kaže, bo prvo »zlato najdišče« asteroid Eros. To je dokazalo ameriško vesoljsko plovilo NIER, ki je naredilo prvo posnetke tega asteroida iz bližine tisoč metrov. Eros, ki po obliki spominja na banana, je dolg 33 km, premer pa ima 13 km. Analiza posnetkov je pokazala, da ta asteroid vsebuje dragocene kovine, vredne tisoče milijonov dolarjev.

Po prvih izračunih vsebuje njegova notranjost po 20 milijonov ton zlata, platine pa tudi na milijone ton aluminija, cinka in srebra. To je več, kot znaša celotna proizvodnja teh kovin v zgodovini človeštva.

Sto let v bolnici

Najtežji bolnik, ki je trpel zaradi münchausenove bolezni (nenehna želja po zdravljenju česar koli), je Irec William Mac Chirloy, rojen leta 1906. V petdesetih letih svojega življenja je ležal pod dvajsetimi različnimi imeni v sto bolnicah in preživel štiristo manjših ali večjih operacij. Umrli je v domu za ostarele star sedeminsedemdeset let.

Najdaljši »bolnišnični staž« pa ima po vsej verjetnosti Marta Nelson. V mesto Vermont je prišla v bolnico pozimi leta 1875. Umrli je v bolnici mesta Cholumbus v začetku leta 1975, ko je imela 106 let. V bolnicah je tako preživela kar sto let.

BRALCI

pen

pišejo

Kar lahko narediš danes, pusti za jutri, mogoče bo to naredil kdo drug.

Najbolj len je človek, ki dovoli, da mu še otroke delajo drugi.

Pregovori za vsak dan

Kot revolucionar je že zdavnaj zaslužil pokojnino, sodeloval je v seksualni revoluciji.

HOJO

Od 26. julija do 31. avgusta

HOROSKOPEN

Pripravlja: Agencija Hogod

za mlade od 6. do 96 leta, ki priznavajo ljubezen

OVEN
(21. III. – 20. IV.)

Na vse mogoče načine se poskušate usmeriti v delo in ustvarjalnost, pa vam gre težko od rok. Čim manj nalog si naložite v tem obdobju, sicer se vam bodo preveč nakopičile. Razmere niso ravno ugodne in boste tako doživeli neuspeh, s tem pa pride nezadovoljstvo. Nasprotno temu so ljubezenske zadeve. Postajate atraktivni in zaželeni pri nasprotnem spolu. Že samo s pogledom v pravo smer boste uspešni!

BIK
(21. IV. – 21. V.)

Nekaj naslednjih dni vam ne bo ravno prijetno. Od vas bodo marsikaj pričakovali, vi pa tistega ne boste mogli dati. Tudi osebe, ki bi vas motivirale, ne bo. Prihaja obdobje, ko lahko naredite usodno napako. Zdaj je pomembno, da ostanete na realnih tleh in ne sanjate o nedosegljivih ciljih. Počakajte na svojem mestu, da se stvari »usedejo«. Če ste poročeni ali imate stalno zvezo, se vam obeta kar nekaj prijetnih zadev.

DVOJČKA
(22. V. – 21. VI.)

Kar nekaj časa bo trajalo dobro razpoloženje. Mogoče se bosta pojavila utrujenost in pomanjkanje energije, a ne bosta imela pomembnejšega vpliva. Odkritega pomenka se ne bojte. Izbrali boste nenavadno potezo ali osebo. Med 7. in 13. pazite na poškodbe z ostrim predmetom. Upoštevajte sodelavčev ali prijateljevo mnenje. Od 23. do 26. pozitivne novice in zabavna družba.

RAK
(22. VI. – 22. VII.)

Burno obdobje, ki vam bo vzelo tudi veliko časa. Do izraza bo prišla vaša kreativna energija, ki vam bo pomagala, da kar nekaj problemov rešite mimogrede. Za nasvet vam bodo hvaležni. Nekdo bi rad na vaš račun zaslužil ali imel koristi od vašega dela. S partnerjem ravnajte previdno, drugače bodo prepri na dnevnem redu. Belo cvetje: dajte ali sprejmite. Srečna številka 4.

LEV
(23. VII. – 22. VIII.)

Prijatelji vam bodo ponudili pomoč, kolegi bodo z vami z veseljem sodelovali, vi pa boste kljub temu osamljeni. Najprej morate končati tisto, kar ste že pred časom začeli. Višja sila ne sme biti izgovor. Če se ukvarjate z umetnostjo ali kreativnim delom, pustite fantaziji prosto pot. Slabo enostavno ne more biti. Ljubezensko in zasebno življenje čuvajte zase, kolikor se le da. Čenče!

DEVICA
(23. VIII. – 22. IX.)

Ponudila se bo priložnost, da boste storili tisto, kar ste že dolgo želeli, vendar ste oklevali. Zdaj je primeren trenutek, da naredite korak naprej. Prav tako prihaja obdobje za razmislek o vaši prihodnosti, predvsem v zvezi z vašim poklicem. Če imate občutek, da nekatere stvari delate zaradi partnerja, vam pa to ni všeč, razčistite. Odprite srce tistemu, za katerega veste, da je pravi prijatelj.

TEHTNICA
(23. IX. – 22. X.)

Če se počutite ali pa ste sami, se vprašajte, ali to ni posledica tega, da se morda precenjujete. Mogoči so odnosi s tujino ali tujcem. Če vas bodo poklicali, ne oklevajte, ampak pojdite. Če pride do prepira, bodite tokrat vi tisti, ki bo popustil. Ugoden čas za večjo akcijo, finančno transakcijo ali nakup. Pri ljubezni se tudi daje, ne samo sprejema! Vodilo: materialno bogastvo ni vse!

ŠKORPIJON
(23. X. – 21. XI.)

Ste na začetku nove, zelo pomembne faze, ki jo morate šele utrditi in (pozneje) izkoristiti. Nekdo vam bo ponudil možnost ali poslal sporočilo, da misli o vas vse najlepše. Prihaja finančna injekcija. Karkoli se bo zgodilo, ne stopite z ustaljene poti. Razmislite, če niste morda domišljavi, ker bo to zelo pomembno pri neki odločitvi. Verjemite v resnico. Nekdo potrebuje vašo pomoč. Ne razočarajte ga!

STRELEC
(22. XI. – 21. XII.)

Oseba, s katero ste nekoč že imeli opravek, bo ponudila zanimivo sodelovanje. Bežen pogled bo imel vsebino, zato lahko pričakujete kaj več. To, da bi dosegli uspeh hitro in brez posebnega prizadevanja, so le vaše želje. To se bo kmalu pokazalo. Ste že razmišljali, da bi v svojem obnašanju nekaj spremenili? Ne počnite česa takega, da bi bil vaš partner lahko ljubosumen.

KOZOROG
(22. XII. – 20. I.)

Radi ste, ko vas občudujejo. Nič slabega, toda če kdo iz vaše bližine pri tem pretirava, se vprašajte, zakaj. Dobili boste zanimivo ponudbo, ki bo tudi materialno privlačna. Vaše vsakodnevno življenje se bo še izboljšalo, če boste uspeli pridobiti na svojo stran osebe, ki vam sicer niso preveč všeč. V ljubezni ste nedostopni ali celo malce arogantni. Vaš optimizem postane nalezljiv in na koncu koristen.

VODNAR
(21. I. – 19. II.)

Ne morete se odreči novim izzivom, zato je tujina čedalje bližja. Neka družba si želi, da se ji posvetite. Novo poznanstvo se lahko spremeni v ljubezen ali celo trajnejšo zvezo. Če ste mladi, lahko pride do stikov z osebo, ki je mnogo starejša. Kmalu pride obdobje negativne energije. Preživite ga v družbi, brez večjih obveznosti in naporov. Ne ocenjujte in ne komentirajte, če vas nihče ne prosi.

RIBI
(20. II. – 20. III.)

Ste na pragu velikih, pozitivnih sprememb. Ob prijateljih boste uspešni. Vse, kar ima zvezo z umetnostjo, bo dobro. Če imate denar, zdaj investirajte v nakup kakšnega umetniškega dela ali nepremičnine. V odnosih z ljudmi bo potrebno nekaj spremeniti ali odpraviti kakšno napako iz preteklosti. Kmalu val pozitivne energije, ki bo omogočil, da opravite tisto, za kar prej niste imeli volje in moči.

Se bo končno poročila?

Kje pa, to so samo spekulacije, pravijo tisti, ki poznajo Claudio Shiffer. Se je pa govorilo, da je ljubezen dokaj resna. Claudia in Tim sta se skupaj pojavila na sprejemu in zabavi ob 60. rojstnem dnevu nekdanjega grškega kralja Konstantina, ki zdaj živi v Londonu. Tim Jefferies je bogat poslovnež, na katerega se lepijo lepote, ki želijo ob bogatašu zanesljivo starost.

»Končno sem ponovno srečna ...,«

je izjavila Jerry Hall, nekdanja soproga Micka Jaggera, s katerim se je ločila pred dobrim letom. Kaže, da se je Jerry bo boleči ločitvi od prvega rolingstonovca pobrala in začela novo življenje. Pravijo, da ji je kariera dobre filmske igralka zagotovljena. O zakonu z Mickom ne govori rada. Veliko sta se smejala, se rada spominja. Pravi, da sta še zdaj prijatelja. Vsakič, ko je Mick skočil čez plot, ji je kupil dragocen nakit. Vendar, kot zdaj ugotavlja, je bila pri tem preveč tolerantna, in to je na koncu pripeljalo do ločitve. Morda pa jo ima Mick vseeno še malce rad, saj je pred kratkim kupil hišo v tistem predelu Londona, kjer stanuje Jerry.

Mick Jagger ima otroka tudi z Luciano Morad, brazilsko manekenko. Punca je lahko srečna. Za svojega (in njenega) sina Luciana ji Jagger plačuje 70.000 mark mesečno.

Jerry Hall z Jaggerjem mlajšim.

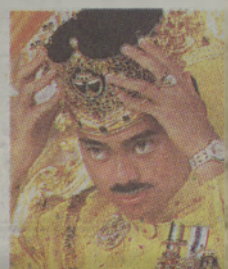
Walter se je poslovil

Umrl je slaven 79-letni hollywoodski igralec Walter Matthau. Pokopali so ga na pokopališču Westwood Village Memorial Park v Los Angelesu, kje je pokopana tudi Marilyn Monroe. To njegovo zadnjo željo mu je izpolnil njegov sin Charlie.

Kdo pa živi v tej hiški?

Nebotičnik na Peti aveniji številka 721 v New Yorku ni kar tako. V apartmajih živi kar nekaj ljudi, ki jih pozna ves svet. In tisti, ki jih pozna ves svet, imajo tudi denar, da lahko to plačajo. Stavbo, ki je oblečena v ogledala, je pred 18 leti zgradil magnat Donald Trump. Visoka je 200 metrov in ima 240 luksuznih stanovanj in apartmajev. In kakšna je cena stanovanja? Nemški nogometaš Lothar Matthaus, ki se je v novi »blok« vselil pred kratkim, plača za 130 kvadratnih metrov v 33. nadstropju 10.000 dolarjev na mesec.

Tudi brunejski princ Al Muhtad ima dve etaži.

Kraljica Elizabeta ima svojo rezidenco 54. etaži.

Kralj Savdske Arabije Fahd namenja svoje stanovanje predvsem svojim predstavnikom.

Tudi Sophia Loren je bila med prvimi kupci. Ima kar dve etaži.

Elton John stanuje v 53. nadstropju.

Steven Spielberg je kupil stanovanje še prej, preden je bil nebotačnik zgrajen.

Janet, sestra Michaela Jacksona, gleda iz svojega stanovanja na Manhattan.

Morali bi jo poznati, ker njenega brata zanesljivo dobro poznate. To je Toya Jackson, znana sestra še bolj znanega Michaela Jacksona. Nekoč uboga družina s sedmimi lačnimi otroškimi usti se danes koplje v dolarjih. Tudi Toya, najmlajša, je bogata. Dobra pevka in lepotica povrh ...

Punca meseca

ANDRAŽEVA

LUBIKA NE JOKA

To ni nič nenavadnega, ko pa tolažijo besede in čuten glas kočevskega kantavtorja Andraža Hribarja. Andraž je nase prvič opozoril na lanskoletni Slovenski popevki, kjer je s skladbo Ne jokat' lubika zasedel drugo mesto; od tam je odnesel tudi naslov najboljšega debitanta. Sicer študent komunikologije, ki se resnično predaja življenju in čutenju le tega, kar seveda odseva iz njegovih besedil in glasbe. Njegova glasba je pravzaprav sodoben, lahko bi rekli slovenski šanson, in ker je še le na začetku svoje glasbene poti, je še toliko bolj ponosen na svoj debitantki album, ki nosi naslov Lubika.

Tisti, ki si želite Andraža bolje spoznati, ga boste z njegovim prvencem prav gotovo. Poleg Ne jokat' lubika boste našli na plošči in kaseti prav gotovo kakšno skladbo, ki vam je pisana na kožo. Tudi letošnja predstavica Slovenske popevke je na njej in seveda njegov pomladni hit.

Pomlad. Prav za to skladbo je na željo oboževalk posnel tudi videospot.

In kaj počne Andraž zdaj? Pred kratkim se je vrnil iz Argentine, kjer je predstavil svojo Lubiko tam živečim Slovencem. Poleg prepevanja je užival v latinoglasbi in plesu ter v lovljenju rib ob reki Parani. Poln južnoameriških ritmov in spominov na zagorela dekleta se je vrnil v Slovenijo in s svojo spremljevalno skupino načrtuje več koncertov.

NJENO IME JE REGINA

Pa vendar ni, je umetniško ime, ki si ga je nadela, ko se je s svojim možem podala na glasbeno prizorišče. Irena Jalšovec je njeno deklinsko ime, toliko za tiste, ki se boste morda prijavljali na kakšen kviz in odgovarjali za 3 milijone tolarjev. Najprej si je nadela umetniško ime Regina, potem je prevzela možev priimek Kogoj, zdaj pa ima še eno ime: Moje ime - album, ki je izšel te dni in je prvi po evrovizijskem hitu Dan najlepših sanj.

Moje ime lahko označimo kot krog, ki sklepa Reginino in Aleksandrovo glasbeno življenje, zato ni naključje, da boste našli na plošči in kaseti tudi tiste prave prve uspešnice, začeni z Naj ljubezen združi vse ljudi. Naslovna skladba predstavlja nekak konec, ki je vsekakor uspešen, saj je dobila skladbo na Slovenski popevki 2000 najbolj prestižno nagrado tega festivala, strokovna komisija jo je izbrala za najboljšo popevko, in da je uspeh še popolnejši, je skladba dobila tudi nagrado za najboljši videospot.

Ta konec pravzaprav ne pomeni tudi resničnega konca; na plošči je že nadaljevanje, pravzaprav najbolj zanimiv del Regininega projekta, lahko rečemo nekakšna poslastica. V njem lahko spoznamo, da je Regina Prekmurka, gre namreč za izvedbo prekmurske ljudske pesmi Ne ori, za katero že obljublja tudi videospot in seveda večjo promocijo, to pa takoj po počitnicah.

PO MAMINIH STOPINJAH

Če se enkrat osvežite spomin na Slovensko popevko 2000 in na nagrajene debitante, vam bo vse povedalo ime Ana Dežman. In če se vam bo ob njeni fotografiji zazdelo, kot da ste jo že neke videli, vam lahko povemo, da je pač zelo podobna mami, ki je svojčas, tako kot ona, prebivala led na Slovenski popevki. Ste že uganili, kdo bi to bil?

Ana Dežman je hčerka Elde Viler in tudi ona je zaljubljena v glasbo, tako kot je bila njena mama. Trenutno še vedno žuli srednješolske klopi, njeni načrti za prihodnost pa so tesno povezani s petjem. Vsekakor se navdušuje za klasično petje, čeprav okuša tudi zabavnjaštvo. Mama Elda, ki ve, kako trd kruh je to, nad njeno odločitvijo ni preveč navdušena, saj bi hčerki rada prihranila vse bridke solze in razočaranja, ki jih ta poklic prinaša s sabo. Ano bomo vsekakor še slišali.

CILIJA JE PREVZEL CARACAS

Po predstavitvi skladbe Don Juan se javlja Cili Patrol z novimi vročimi ritmi; s skladbo Caracas. Če niste več najstnik, potem se boste gotovo spomnili te skladbe, ki jo je pred približno dvajsetimi leti prepeval Drago Mlinarec. Če skladbe še ne poznate, vam lahko omenimo, da je seveda obarvana z latinoritmi, besedilo pa jasno govori o nori plaži, dobri glasbi, lepih dekletih in na splošno o zabavi na Caracasu.

Sicer pa nam ni treba na Caracas – če smo željni vsega tega, priporočam malo dobre volje in Cili Patrol v kasetniku pa bo šlo.

Zabava je Cilijev moto, vendar ga poletna vročina ne odvrne od dela. Pravzaprav je njemu delo zabava, zato se je tudi letos pridružil delu z otroki na Debelem rtiču, kjer bo z njimi preživel štirinajst dni, na koncu pa priredil še koncert.

Čakata ga še potepanje po Sloveniji z njegovo skupino R BANDA, v začetku avgusta pa nastop na festivalu Črtica, kjer se bo predstavil z novo skladbo Pod soncem dobro je, v kateri ravno tako ne manjka latinoritmov in zvokov kitare.

WWW.SLOSCENA.COM

To je naslov spletne strani, ki nas je na začetku leta prijetno presenetila, saj si prizadeva na enem mestu združiti glasbene posnetke, fotografije, videospote, informacije o slovenskih novih in že uveljavljenih glasbenikih.

www.sloscena.com se je povezala s sorodnimi spletnimi stranmi, kot so www.musicnet.si, www.kramacom, ki promovira mlade slovenske glasbene ustvarjalce, in www.akcija.net. Cilj teh povezav je, skupna promocija slovenske glasbene scene. S tem mesecem se začne sodelovanje spletne strani www.sloscena.com z biltenom SI PROMO PLAY. Na strani bodo objavljeni posnetki s promocijskega CD-ja SI PROMO PLAY.

Vi, bralci, pa boste lahko prek spleta med njimi glasovali za svojega najljubšega izvajalca. Pa le pogumno, srečnežem se obetajo darila.

STRKI

(člani narodnozabavnega ansambla Štrk iz Ljutomer) so se že vrnili z dvotedenskega dopusta in nestrpno čakajo nastop na ptujskem festivalu narodnozabavne glasbe v začetku avgusta, kjer bodo nastopili z dvema skladbama - Življenje je čudež ter Srček moj in srček tvoj. Avtor obeh je Edvin Fliser in z njima računajo na uspeh tudi zato, ker s ptujskih festivalov nikoli niso odhajali slabe volje. Teden pred festivalom bodo skladbici posneli, sicer pa je pripravljena že tudi polovica skladb za tretjo kaseto. Izšla bo proti koncu leta, na njej pa bo polovica narodnozabavnih in polovica zabavnih melodij. Uspešnost takšnega projekta se je pri poslušalcih že potrdila.

Njihova glasba in lepote reke Mure od kroškega broda do izakovskega Otoka ljubezni so se zile na treh videospotih, ki so jih posneli junija. Z izdelkom so zelo zadovoljni. Enako z letošnjo sezono, saj ogromno nastopajo v Prekmurju, Prlekiji in na Štajerskem, velikokrat tudi skupaj z humoristom Korlom iz Gornje Radgone.

Že zdaj držimo pesti za ptujski festival!

Bralci Péna se predstavljajo

Ignac Čeh

Rojen v »ukinjeni« vasi

Naj takoj povem, da to, da se predstavljam, ni bila moja ideja, ampak me je nagovoril Penov sodelavec ob koncu tabora Življenje na vasi, ki sem ga vodil na OŠ Puconci, kjer sem tudi v službi kot predmetni učitelj. Zakaj to

poudarjam, najbrž ni potrebno razlagati. Sicer pa mislim, da sem res doživel marsikaj zanimivega, posebnega ...

Tako me je nekdo ujel, ko sem tekel na sindikalnih igrah TAM-a. Bil sem med najboljšimi. Sodeloval sem tudi v slovenski ekipi mlajših članov, ki je zasedla na državnem jugoslovanskem prvenstvu v Križevcih na Hrvaškem 2. mesto. Kot svoj največji uspeh pa si štejem dosežen čas na 10 kilometrov na stadionu v Celju – 32,30.

poudarjam, najbrž ni potrebno razlagati. Sicer pa mislim, da sem res doživel marsikaj zanimivega, posebnega ...

Nekoč Rinkovci, danes Kutinci

Vasi, kjer sem rodil, to so bili Rinkovci pri Vidmu ob Ščavnici, danes ni več. Okrog leta 1954 so jo ukinili oz. priključili Kutincem. Ohranile so se namreč samo še tri domačije. Naši se je reklo pri Šketovih. Oče je bil v službi na železnici, mama pa je doma gospodinjila. Oba sta imela prednike od drugod – oče s ptujskega konca, mama pa iz Velike Polane. Njeni strici so mi pripovedovali, da smo v sorodu s pisateljem Miškom Kranjcem. Ona se je sicer pisala Perša, zvedel pa sem, da so se njeni predniki pisali Prša. Potemtakem bi bil lahko v sorodu tudi s sedanjim velikopolanskim županom Štefanom Pršo. Imam namen, da se enkrat srečam z njim. V Rinkovcih pa sem sicer preživel le šest mesecev, kajti oče je dobil potem službo na železnici v Ljubljani in z njim smo se preseli tja tudi drugi člani družine. Tam

Takšen sem bil, ko mi je bilo tri leta. Fotografija je bila zalepljena v železničarski izkaznici.

▮ Dosedanje življenjske postaje: Rinkovci, Ljubljana, Maribor, Gor. Petrovci, Bodonci

▮ Velikost 177 cm, teža 99,9 kg, številka čevljev 43

▮ Ime Ignac, priimek Čeh, poreklo štajersko-prekmursko

▮ Starost: več, kot se počutim (bliža se Abraham)

▮ Najbrž je moj sorodnik tudi pisatelj Miško Kranjec

▮ S kolesom prevozil okrog 4.500 kilometrov po Evropi

Tole fotografijo sem prinesel iz Nizozemske. Stojim skrajno levo, oblečen pa sem v modro majico in »trapezarice«, ki so bile takrat zelo popularne.

smo si čez čas zgradili tudi svojo hišo, v kateri smo stanovali do leta 1964, ko smo jo prodali in se preselili v hišo, ki smo si jo zgradili v Mariboru. Očeta je namreč močno vlekle bliže svojemu rojstnemu kraju. Tako sem peti ali šesti razred osnovne šole nadaljeval v Mariboru, kjer sem končal tudi srednjo šolo in se zaposlil v tovarni TAM, ker sem želel čimprej priti do svojega kruha.

Zaradi atletike v učiteljski poklic

Že kot srednješolec sem rad tekel na dolge proge. Aktivno pa sem se začel ukvarjati z atletiko kot delavec v TAM-u. Takrat sem namreč vključil tudi v Atletski klub Branik. Njegov predsednik je bil profesor na Pedagoški akademiji Maribor Milan K. Ko sem mu omenil, da bi tudi jaz rad študiral telesno vzgojo, mi je svetoval, naj se raje vpišem v študij tehnike in fizike, češ da sem nagnjen k tehniki. Tako sem tudi storil. Ko sta minili dve leti šolanja na Pedagoški fakulteti, sem se podal v učiteljski poklic – kot absolvent na OŠ Ribnica na Pohorju. Tam mi je bilo res lepo. Stanoval sem v hiši, v kateri je bival tudi igralec Stane Sever. Tudi sam sem postal amaterski dramski igralec. Nastopal sem v igri Miklova Zala, ki smo jo igrali na prostem, in to z velikim uspehom. Preden sem diplomiral na PA, sem delal nekaj časa kot manipulator v knjižnici, nato pa sem dobil redno zaposlitev na drugi gimnaziji v Mariboru kot učitelj tehnike in fizike. Ampak čez leto in pol sem se preselil zaradi družinskih razlogov na Goričko, v G. Petrovce, kjer sem se zaposlil na tamkajšnji osnovni šoli. Nekaj časa sem se »umiril«, nato pa me je spet zamikala druga služba. Naredil sem mojstrski izpit za grafika in se zaposlil v tovarni Elrad v G. Radgoni kot tehnolog za sitotisk v razvojnem oddelku. Sedaj pa sem že nekaj let spel v učiteljskih vrstah na OŠ Puconci, prebivam pa v Bodoncih, kjer mi je čedalje bolj všeč.

Zaljubljen v rože in koprivo

Najbrž sem se na Nizozemskem, kjer sem kot študent nekaj časa delal na eni od cvetličarskih firm, zagledal v rože. Tam sem spoznal, da obstajajo tudi temni in zeleni tulipani. Ampak moje najljubše rože so trenutno kalanhoja, božični in velikonočni kaktus ter asparagus. Gojim tudi še nekatere druge rože in zadrževalne rastline, kot so pelin, metlika, meta, ameriški slamniki, žajbelj idr. Verjetno jih imam v lončkih vseh skupaj okrog tisoč. Z ženo Majdo sva se dogovorila, da je to moje delo, kajti rože nimajo rade dveh gospodarjev. Zelo pomembno je predvsem zalivanje. Voda mora biti mehka, zato imam pod streho nastavljene sode, v katerih zbiram deževnico. Zalivanje pa je najboljša na kapljicni način, in to že v nekoliko nočnih urah, da rastline ne

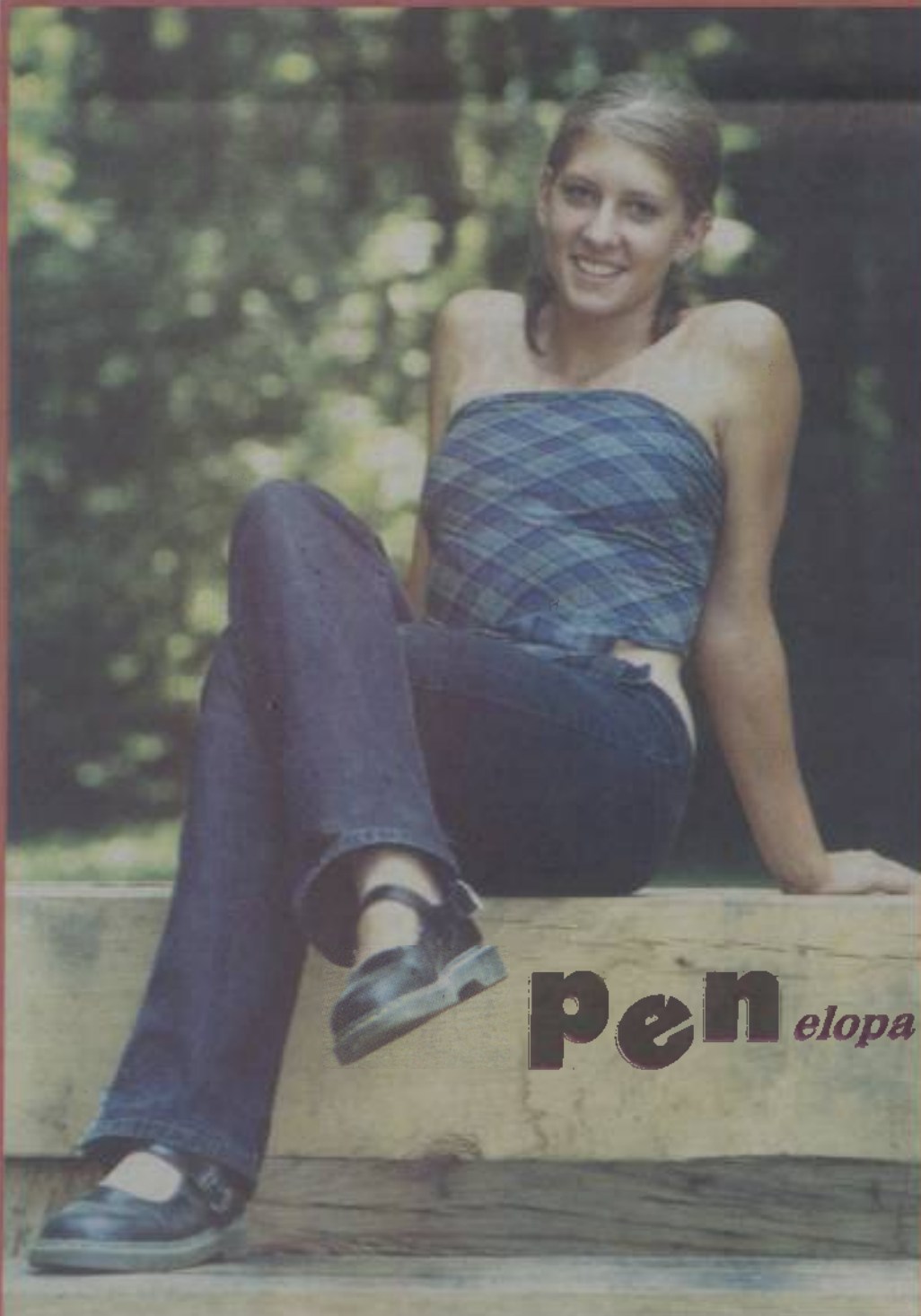

Med rožami se sprostim in si nabere nove moči.

Pišem tudi pesmi, ki jih imam zapisane v tej knjigi. Velikokrat pa razmišljam, kako bi kakšno stvar izboljšal ali naredil kaj novega. Na OŠ Gornji Petrovci sem izdelal skupaj z učenci sončni kolektor in vetrnico, na OŠ Puconci pa smo uspeli »skonstruirati« večnamensko gobo za brisanje stekel, predvsem v avtobusih in tovornjakih. Pridobili smo si certifikat in upam, da bo iz tega morda kdaj še kaj več.

doživijo šoka. Med zdravilnimi rastlinami zelo cenim tudi koprivo. Če bi ženske vedele, kako je koristna, bi ji namenile najlepše mesto na svojem vrtu. Zapisal JOŽEK G. BISTRŠKI

ANA iz Murske Sobote je novopečena srednješolka, od septembra bo dijakinja športnega oddelka na soboški gimnaziji. Leta je pridno trenirala gimnastiko, zdaj je njena največja ljubezen odbojka. Z veseljem vam bo napovedala dvoboj v namiznem tenisu ali tekmo na atletski stezi. Zdaj je na počitnicah. Pravkar se je vrnila s Hvara, do septembra pa bo uživala v odbojki, plavanju in sončenju ob bazenu. Foto: Jure Z.

pen elopa